

JAARGANG 22 NUMMER 32

BULLETIN WIJNANDSRADE

UITGAVE HEEMKUNDEVERENIGING
VRIENDEN VAN WIJNANDSRADE

Bij de voorpagina:

Het 31ste Antiek- en Folklore Festival van Wijnandsrade stond in het teken van het boerenleven.

Als onderdeel daarvan vervaardigde kunstsmit Chris Theunissen uit Kerkrade op verzoek van de organisatoren van het festival een standbeeld, dat op zondag 24 augustus door burgemeester Headly Binderhagel op de grote binnenplaats van het kasteel werd onthuld. Het metalen kunstwerk verbeeldt een traditionele landbouwer die bezig is met het scherp maken (het 'haren') van een zeis.

BULLETIN WIJNANDSRADÉ

**Uitgave van de Heemkundevereniging
Vrienden van Wijnandsrade**

Jaargang 22, nummer 32 (winter 2003)

Redactie

- * Wiel Oehlen
- * Jack Jetten
- * Eppo Brongers

Fotografie

- * Jan Jansen,
tenzij anders
aangegeven

Redactie-adressen:

- * Swier 47, 6363 CL Wijnandsrade, w.oehlen@planet.nl
(tevens het secretariaatsadres van de Heemkundevereniging)
- * Rhodestraat 14, 6363 AZ Wijnandsrade

INHOUDSOPGAVE

* Inhoudsopgave	1575
* Redactioneel	1576
* Werkgroep genealogie	1577
* Mannenkoor L'Esprit	1579
* Gemengd kerkelijk zangkoor	1582
* Religieuze landschapsmonumenten	1592
* Antiek- en Folklore Festival 2003	1599
* 't Boerelaeve vreuger en noe	1600
* Opstelwedstrijd	1616
* Communicantjes	1618
* Het huis van Judith Schoonhoven	1619
* Uit de oude doos	1623
* Rectificaties en aanvullingen	1625
* Limburgse volkswijsheden	1631
* Gedicht	1633

Redactioneel

2003 Was landelijk het jaar van de boerderij en in Wijnandsrade het jaar van het gemengd kerkelijk zangkoor St. Caecilia. Het 31ste Antiek- en Folklore Festival stond in het teken van het boerenleven, terwijl St. Caecilia als oudste vereniging van ons dorp uitgebreid stil stond bij het 140-jarig jubileum. Twee gebeurtenissen, die in dit bulletin centraal staan.

Daarnaast treft u hierna de geschiedenis aan van een van de oudste woningen van Wijnandsrade, besteden wij aandacht aan de speciale band van mannenkoor L'Esprit uit Heksenberg (Heerlen) met Swier en Wijnandsrade, gaan wij op actuele ontwikkelingen in rondom een aantal veld- en wegekruisen en is plaats ingeruimd voor de vaste rubrieken 'Limburgse volkswijsheden', de uitslag van de jaarlijkse opstelwedstrijd, 'uit de oude doos' en 'de communicantjes'. Veel leesplezier!

Mocht u als lid van onze heemkundevereniging ook zelf eens een bijdrage willen schrijven dan wel behoefte hebben te reageren op een van de artikelen uit dit blad; dat kan en daarvoor hoeft u niet in het bestuur of de redactie van onze vereniging te zitten. Ook interesse én inspiratie? U kunt uw bijdrage of reactie inleveren bij een van de redactie-adressen (of mailen naar w.oehlen@planet.nl).

Daarnaast - mocht u in het bezit zijn van oude foto's, boeken, voorwerpen, artikelen, enz., die betrekking hebben op Wijnandsrade en die u op een verantwoorde manier in beheer wilt geven of die u bereid bent te laten kopiëren of fotograferen - neem contact op met een van de bestuursleden van uw heemkundevereniging. Hetzelfde geldt voor mogelijke (historische) vondsten van bijvoorbeeld scherven, oude dakpannen, munten, e.d. uit de bodem in en rondom Wijnandsrade. De namen en telefoonnummers van onze bestuursleden staan achter in dit bulletin.

De redactie

Werkgroep genealogie Wijnandsrade

De werkgroep genealogie houdt zich op dit moment bezig met de inventarisatie van alle gedachtenisprentjes binnen Wijnandsrade. Deze zullen op een later tijdstip worden vastgelegd op Cd-rom.

Wij hebben dringend uw hulp nodig bij het zoeken van originelen en/of kopieën van:

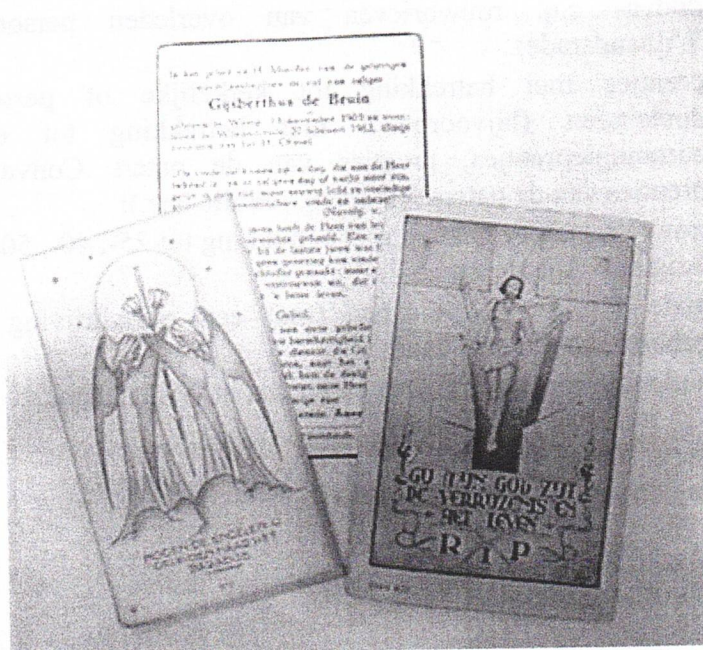
- bidprentjes (doden- of gedachtenisprentjes) van personen, die:
 - in Wijnandsrade zijn geboren en overleden;
 - in Wijnandsrade zijn geboren en elders overleden;
 - elders zijn geboren en in Wijnandsrade zijn overleden;
- doden- c.q. rouwbrieven van overleden personen uit Wijnandsrade;
- prentjes met betrekking tot kerkelijke of persoonlijke doeleinden (bijvoorbeeld met betrekking tot retraits, communieprentjes, prentjes van de paters Conventuelen, prentjes van de paters Jezuïeten, retraite enz.);
- trouwkaarten en kaarten met betrekking tot 25-, 40-, 50- en 60-jarig huwelijksfeesten;
- oude foto's van personen (met een omschrijving en de geboorte- en/of sterfdata);
- oude foto's van gebouwen en huizen in Wijnandsrade.

Jos Linssen

(Hellebroekerweg 7, Wijnandsrade)

Hub Bemelmans

(Swier 80, Wijnandsrade)

(Afbeelding: Jos Linssen)

Mannenkoor L'Esprit

Op vrijdag 21 maart 2003 verzorgde mannenkoor L'Esprit in de St. Stephanuskerk een optreden, dat op cd is vastgelegd. De cd bevat een negental gezangen uit de Slavisch Byzantijnse Liturgie en een opname van 't Isidorusleedje van de hand van Zef L'Ortye.

Mannenkoor L'Esprit uit Heksenberg (Heerlen) werd in 1984 opgericht en heeft zich sindsdien, onder leiding van dirigent Fred Piepers, ontwikkeld tot een gerenommeerd en veel gevraagd koor. Het is niet alleen een begrip in Zuid-Limburg, maar inmiddels ook tot ver daarbuiten. L'Esprit verzorgt regelmatig concerten in binnen- en buitenland, waaronder gastoptredens in België, Duitsland en Florida. Het koor geniet vooral bekendheid door het opluisteren van eucharistievieringen met gezangen uit de Slavisch Byzantijnse Liturgie. Op 15 oktober 2000 omlijstte L'Esprit, samen met de Koninklijk Erkende Fanfare St. Caecilia en het Gemengd Kerkelijk Zangkoor St. Caecilia uit Wijnandsrade, de inzegening van de Isidoruskapel van Swier. Sindsdien is er een speciale band ontstaan tussen L'Esprit en de gemeenschappen van Swier en Wijnandsrade. Die samenwerking heeft op vrijdag 21 maart 2003 tot een optreden in de St. Stephanuskerk geleid, dat op cd is vastgelegd. De cd is tot stand gekomen op initiatief van onze heemkundevereniging en de beheersgroep van de Isidoruskapel van Swier en bevat een negental gezangen uit de Slavisch Byzantijnse Liturgie, met 't Isidorusleedje van de hand van Zef L'Ortye als afsluiting. Naast een hulde aan mannenkoor L'Esprit is deze cd een ode aan onze plaatselijke bard, die op 18 januari 2002 is overleden. Zef L'Ortye heeft 't Isidorusleedje in de loop van het jaar 2000 geschreven; geïnspireerd op de realisatie van de Isidoruskapel van Swier.

Mannenkoor L'Esprit, o.l.v. Fred Piepers, Ótče Naš. Opname locatie: St. Stephanuskerk Wijnandsrade. Technische realisatie: John Habets, Hulsberg. De cd is in een beperkte oplage te koop bij postagentschap 'De Posthoorn' te Wijnandsrade. Verkoopprijs € 5,- (zolang de voorraad strekt).

De redactie

Isodorus-leedje muziek ann. Tekst zef. L'ortye

1 In 't mid-den van de vel-den, woe dat ka-pel-ke sjeit. Doa
2 't sjeit doa zoëe te Pron-ke, doa mid-den in 't veld. En
3 Es ich hem goa be-zeu-ke, ver-tèl ich mie leefen leid. Want

1 goa ich dek-ker wandele, woëe vuur mien her-tje sjeit. Stoa
2 auh zoëe truk ge-trok-ke, wiet van 't sjtads ge-weld. Zit
3 al-les kump en geit weer, 't doerd gein ieu-wig-heid. Goa

1 ich vuur dat ka-pel-ke, da zèk ich kier op kier. De
2 ich in dat ka-pel-ke, da zèk ich kier op kier. De
3 ich da weer op heim aa, da zèk ich kier op kier. De

1 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier. De
2 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier. De
3 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier. De

1 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier.
2 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier.
3 heil-ge i-so-do-rus, dat is de pa-troëen va zwier.

Mannenkoor L'Esprit tijdens de opnamen.

Ótče Naš

Mannenkoor L'Esprit

o.l.v. Fred Piepers

opnamelokatie
St. Stephanuskerk
Wijnandsrade
21 maart 2003

De cd.

1581

Gemengd kerkelijk zangkoor

Geschiedenis van het gemengd kerkelijk zangkoor St. Caecilia van Wijnandsrade

Het beschrijven van de geschiedenis van het gemengd kerkelijk zangkoor van Wijnandsrade bij gelegenheid van het 140-jarig bestaan is een hachelijke zaak, want de kans dat dit zangkoor veel ouder is dan 1863 is aanmerkelijk. Toch heeft men na veel speurwerk in het oude archief dat het koor rijk is, de precieze datum gevonden.

Tijdens de jaarvergadering van 13 april 1982 is vastgesteld dat de heroprichtingsdatum 1 mei 1863 is. Uiteindelijk moet je van een aannemelijke datum uitgaan, wil je van tijd tot tijd het koor en de zangers in het zonnetje kunnen plaatsen. In het weekeinde van 27 en 28 september 2003 is dat op een ingetogen wijze geschied.

Al sinds de middeleeuwen wordt in de katholieke eredienst de gregoriaanse zang tijdens de liturgie beoefend en als wij de religieuze muziekliteratuur vanaf de 16de eeuw doornemen, komt er zo'n rijk beeld tevoorschijn van prachtige composities - zoals missen, motetten en liederen - dat het onvoorstelbaar lijkt dat dit geheel aan Wijnandsrade voorbij is gegaan. Natuurlijk was de bevolking tot de Franse tijd maar gering in aantal (ongeveer 300 zielen) en het kerkgebouw klein, maar het feit dat er vanouds een oksaal aanwezig was, moet als een duidelijke aanwijzing worden opgevat, dat voor een zangkoor een nadrukkelijke plaats was gereserveerd en wel tegenover het priesterkoor.

Wie de zangfunctie tijdens de liturgische vieringen en processie verzorgde, is niet bekend. Uit een verslag van een plechtigheid ter gelegenheid van de instelling van de Broederschap van den Zoeten Naam Jezus in 1697 weten wij dat dit geschiedde 'met alle solemniteit' (= plechtigheid) op de tweede zondag van juni. De 'Hoogh-Misse de SS. Nomine Jesu' werd gezongen door Pater Hyacinth Corten van de Predikheren te Maastricht, die door de bisschop van Roermond, Mgr. Reginald Cools, was gedelegeerd, alsmede de diaken pastoor Wolfgang Coenen van Wijnandsrade en de

subdiaken Joannes Aalmans, kapelaan uit Hoensbroek. Ook de pastoors van Klimmen, Hulsberg, Voerendaal, Nuth, Hoensbroek en Schimmert waren aanwezig. Na de mis was er een processie naar het Sjteaveshuuske en 's middags ook nog een lof. Het lijkt geen twijfel, dat daarbij ook kerkelijke zang aan de orde was. Helaas zijn daarover in de archieven geen nadere gegevens te vinden.

De omschrijving van een uitgavenpost in de rekening over 1826 van 'het Kerkfabriek van Wijnandsrade' luidt: f 12,22 'tractementen van de zangers'. Een jaar later bedroeg deze post nog f 11,40 en in 1828 nog maar f 2,70. Wat de reden is voor deze teruggang, blijft verborgen in de schoot van de geschiedenis, maar eerst in 1860 zien wij de oprichting van een weidezangkoor, dat de naam 'Eendragt' droeg, maar dat slechts een kort leven beschoren bleef. Toen het namelijk in 1862 in Nuth optrad, onttaardde dat in een stevige vechtpartij met de Nuthenaren, die door ingrijpen van justitie moest worden beëindigd. Die van Wijnandsrade kregen de schuld en moesten flinke boeten betalen, hetgeen leidde tot ontbinding van het gezelschap.

Waarom in 1863 een kerkelijk zangkoor werd opgericht, is in de annalen te vinden. Daar staat in fraai handschrift: 'De Weleerwaarde Heer Pastoor P.J. Princen had den onderwijzer H.H. Eijck meermalen aangezocht om aan enige jonge lieden van Wijnandsrade de zangkunst te leeren. Deze willigde dit gaarne in, wijl hij ook reeds lang gewenscht had in zulk een gezelschap zijne snipperuurtjes aan de schoonste der kunsten te kunnen wijden, te meer wijl hij daarin schoone gelegenheid vond om aan de eenvoudige jonge landlieden de gevoelens te beschaven en op te leiden tot al wat goed en schoon is'. De pastoor kondigde van de preekstoel af dat hij betere zang in de kerk wenste en 'dat aan hen die de lust tot die schoone kunst hadden, gelegenheid zou gegeven worden ze doelmatig aan te leeren'. Op deze oproep meldden zich 24 zangers, die meteen aan de slag gingen.

Het koor kreeg de naam 'Zangvereeniging Eenheid' (in het eerste reglement is deze naam doorgehaald en vervangen door 'Eendracht') en werd onder de bescherming van de H. Caecilia gesteld. De oprichtingsdatum was 1 mei 1863. Er werd een bestuurscommissie ingesteld, waarin naast de zangmeester de heren Voragen, Soeren, Bemelmans en L'Ortye werden gekozen.

Ongeveer in dezelfde tijd werd er een orgel in de kerk geplaatst. Het was een waardevol instrument, gebouwd door de Maastrichtse orgelbouwers Theodoor Pereboom en Jan Leijser, met een prachtige orgeltribune. Bij de ontploffing van een tijdbom op 28 februari 1943 als gevolg van oorlogsgeweld werd dit orgel platgeslagen en onherstelbaar beschadigd. Na de oorlog is er een nieuw orgel geplaatst, dat echter niet de muzikale allure heeft van zijn voorganger. Het werd in 1983 echter aanmerkelijk verbeterd.

Reeds in het eerste jaar van het nieuwe koor werd het St. Caeciliafeest gevierd door een vrolijke namiddag en avondpartij te houden. Voor de namiddag werd een halve ton bier beschikbaar gesteld en voor de avond een wel-ingericht souper. Na de mis kregen alle leden bovendien een 'liqueurtje'. Een jaar later vond dit feest plaats op 27 november met een 'koffijpartij', waarna een concert werd gegeven voor de ereleden. Na afloop was er Bengaals vuurwerk en een hele ton bier beschikbaar. Dat toont aan dat het goed ging met het muziekgezelschap. Het programma van dit concert is bewaard gebleven. Er waren 14 liederen, wereldlijke en kerkelijke door elkaar, met op de helft een pauze. Het begon met een Drinklied, maar er was ook plaats voor de hymne 'Lobe den Herren' en het 'Serment d'amour'. Volgens het verslag werd er door de aanwezigen luid geapplaudiseerd. Op 2 juni 1867 werd voor het eerst ingegaan op een verzoek om elders te musiceren. Op uitnodiging van het harmoniegezelschap van Spaubeek werd deelgenomen aan een concert aldaar en het 'Quodlibet' van Rutti en de 'Galopp' van Möhring werden zo voortreffelijk uitgevoerd, dat leden van andere gezelschappen, zoals de zangsociëteit van Schimmert, zeiden dat die van Wijnandsrade het best van allen gezongen hadden. Vandaar dat reeds op 26 juni opnieuw deelgenomen werd aan een festival en wel in Ulestraten.

Echter, een uitnodiging om op 26 augustus te komen zingen in Sittard werd afgeslagen, omdat die datum in de oogsttijd viel en de meeste leden niet aan ontspanning mochten denken.

Het eerste grote 'Feestconcert van het Zanggezelschap' werd gegeven op 15 september 1867 in de weide vóór het kasteel, waaraan deelgenomen werd door de sociëteiten van Ulestraten, Hulsberg,

Spaubeek, Houthem en Schinnen. Later werd daarover opgemerkt, dat het 'schoon en aangenaam' is geweest. Een week later werd er een serenade gebracht voor de adellijke familie Von Bongart op de binnenplaats van het kasteel, als dank voor het ter beschikking stellen van het feestterrein. In hetzelfde jaar werd een drapeau aangeschaft, waarvoor een uitgebreid gebruiksreglement werd vastgesteld. Een van de bepalingen ervan is, dat na opheffing van de vereniging een nieuwe vereniging wordt opgericht, dit slechts een spaarzaam gebruik mag maken van deze drapeau. Tot op de dag van heden is deze oude drapeau bewaard gebleven, maar tegenwoordig draagt het zangkoor een nieuwer vaandel mee in de processies en bij kooruitvoeringen.

Per 1 januari 1868 bedroeg het aantal werkende leden nog slechts 17. In dat jaar, op 20 september, werd er opnieuw een Muziekfeest gehouden in de grote weide van de Baron. Helaas brak er na het concert een vechtpartij uit door enkele belhamels uit Hoensbroek, welke moest worden beëindigd door tussenkomst van de marechaussee. Door deze gebeurtenissen en het vertrek van hoofdonderwijzer Eijck in 1869 kwam er een einde aan de succesvolle beginfase van het zangkoor en kwam het in een rustiger vaarwater.

De nieuwe directeur werd de organist Hubert Coenen. Nog steeds werd er deelgenomen aan festivals elders, zoals op 13 september 1869 in Maastricht en op 30 juni 1872 in Schaesberg, maar de nadruk kwam toch vooral te liggen op de verzorging van de eredienst in de parochiekerk. Bij herziening van het reglement van de Wijnandsraadse zangvereniging op 3 november 1872 bleek uit artikel 1 dat het gezelschap nog steeds de naam 'Eendracht' voerde, maar op 14 augustus 1881, toen opnieuw een reglement werd vastgesteld, bleef deze naam onvermeld. Toen stond er in artikel 1: 'Het voornamelijk doel van het Zangerskoor is, het uitvoeren en beoefenen van echte kerkelijken zang en muziek. Het gezelschap uit twaalf leden bestaande, stelt zich onder de Bescherming van zijne Patronen Ste. Cecilia, welker feest jaarlijks zal gevierd worden door eene plechtige Hoogmis en door eene verkwikkelijke bijeenkomst, die door het Kerkbestuur zal geregeld worden. De kosten van een en ander zullen deels door de kerkfabriek deels door de leden gedragen worden, zoolang als daartoe geen ander fonds bestaat'.

Vanaf mei 1884 namen enkele leden regelmatig les in het gregoriaans bij organist Coenen, maar profane zang bleef nog steeds op het repertoire staan, tot ongenoegen van de pastoors.

Toen in 1890 werd deelgenomen aan een festival in Klimmen, kwam dat prompt op een reprimande te staan van pastoor J. Lambrechts. Deze tekende daarover op: 'Ik heb publiek in de kerk onder de hoogmis ten aanhore van geheel de parochie de leden van het zangkoor verzocht te doen en te handelen zoals onder de pastoors Princen en Peeters, om niet naar een festival te gaan zingen'. Omdat het aantal leden in de daarop volgende jaren terugliep, werd vaker een beroep gedaan op kerkzangers van elders, bijvoorbeeld uit Hoensbroek, hetwelk vaak werd uitbetaald in de vorm van glazen bier.

In 1908 werd de dirigeerstok overgedragen aan de zoon van de organist Coenen, Jan Coenen. Deze toonde zich een talentvol en kundig dirigent/organist, die vele meerstemmige missen en lofzangen op het repertoire nam en die in de tijd van het rijke roomsche leven de continuïteit van het zangkoor wist te handhaven. Hij was tevens koster. Zijn overlijden in 1941 werd als een groot verlies ervaren. Zijn zoon Emile volgde hem op als koster en als organist, maar de directie kwam in handen van Jos. Snijders die als wethouder door de bezetters buitenspel was gezet, maar die na de oorlog opnieuw wethouder en later burgemeester werd. Onder zijn directeurschap lag vooral de nadruk op het beoefenen van de gregoriaanse zang, waarvan hij een grote liefhebber was.

In 1952 droeg de heer Snijders de directie over aan de organist Emile Coenen, die met grote toewijding het koor bleef leiden tot in april 1983. Daarna bleef het koor, wanneer er gregoriaans gezongen moest worden, nog een beroep op hem doen. Uiteindelijk is zijn grote bijdrage en trouw aan kerk en koor beloond met een hoge kerkelijke en wereldlijke onderscheiding.

Het jubilerende koor maakte een grote verandering door toen eind jaren vijftig, begin jaren zestig de liturgie vernieuwd werd, aangezet door het Tweede Vaticaans Concilie. Het was de tijd dat de priester met zijn gezicht naar de kerkgangers ging staan en dat de volkstaal in de liturgie werd geïntroduceerd. Het was een heel roerige tijd, waarin

de zekerheden en veel gebruiken van de oude kerk verdwenen en plaatsmaakten voor de inbreng van de leden.

Er kwamen gezongen missen en liederen in de Nederlandse taal en ook de volkszang werd gestimuleerd. Was tot die tijd de bijdrage van vrouwen tijdens kerkdiensten niet toegestaan, nu kwamen zij eindelijk aan de beurt en op 2 mei 1960 werd - na een aantal weken proefdraaien bij de repetities - tijdens een vergadering in zaal L'Ortye besloten om over te gaan tot de oprichting van een gemengde zangvereniging, die de naam kreeg 'Novi Cantus' (nieuw koor). Er kwam een nieuw bestuur bestaande uit twee dames en drie heren. Het koor had toen maar 17 leden (11 dames en 6 heren) en dat noopte tot actieve ledenwerving. Aan het eind van dat jaar was het aantal gestegen tot 32. Het repertoire, dat in het begin vrij summier was, werd al gauw uitgebreid en door enthousiast vrijwilligerswerk werden 25 lange damesrokken vervaardigd om te dragen tijdens de zanguitvoeringen.

Gemengde zangvereniging Novi Cantus (foto: Lux, Nuth).

De eerste uitvoering van het nieuwe koor vond plaats op 20 november 1960. Er werden vijf stukken gezongen, waarvoor een daverende ovatie uit de goed gevulde zaal kwam. Op die avond werd door de R.K. Toneelvereniging St. Genoveva (uit Welten-Heerlen) een blijspel opgevoerd, waarmee een nieuwe traditie van koorzang en toneeluitvoering werd gevestigd. Daarnaast werd een andere oude traditie opgepakt, want de Novi Cantores gaven op 19 maart 1961 een zanguitvoering in Millen (Selfkant). Ditmaal offerde pastoor A. Körner daar geen enkel bezwaar tegen. De tijden waren voorgoed veranderd.

In 1971 werd de vroegere naam St. Caecilia in ere hersteld, wellicht om te benadrukken dat de voornaamste pijler van het koor toch in de kerk lag. En daarmee werd de schutpatrones van de muziek weer in volle luister hersteld.

Bij gelegenheid van het 120-jarig bestaan van het koor in 1983 werd door dirigent Frans Voncken, die Emile Coenen was opgevolgd en die ook het koor dirigeerde in zijn woonplaats Ubachsberg, een gezamenlijke uitvoering gegeven van de 'Choral-messe' van Anton Brückner en het 'Halleluia' van Georg F. Händel. Hieruit bleek dat het koor op een ander, hoger niveau was gaan musiceren. Er vonden rondom dit jubileum uitgebreide festiviteiten plaats, die lieten zien dat deze oudste vereniging van het dorp nog veel vitaliteit bezat. Helaas moest - ten gevolge van futiliteiten in de nasleep van het feest - het bestuur worden gewisseld, maar het nieuwe bestuur wist al gauw weer de goede sfeer te doen terugkeren.

Op initiatief van pastoor Jan Zinken werd in augustus 1983 een jeugdkoor opgericht: 'de Stefaantjes', dat onder leiding van Frans Voncken een aardig repertoire opbouwde, maar dat helaas slechts enkele jaren standhield. De jaarlijkse zang- en toneelavonden bleven tot 1987 in samenwerking met bevriende toneelverenigingen in het gemeenschapshuis plaatsvinden. Omdat de belangstelling ervoor was teruggelopen, besloot het bestuur deze activiteit te beëindigen.

Het koor is in de laatste tientallen jaren een stabiele factor geweest in de parochie, maar heeft ook haar vleugels naar buiten uitgeslagen. Zo nam het deel aan een korenmiddag in Nuth en werd een concertreis naar Cochem (Duitsland) gemaakt. Bij de inwijding van de St.

Isidoruskapel in Swier trad het koor op en vanaf 1986 werd prominent deelgenomen aan de jaarlijkse dodenherdenking. Regelmatig wordt gezongen in verpleeghuizen en zorgcentra en wanneer daar in het plaatselijke verenigings- of dorpsleven aanleiding voor is.

Markeerpunten in het jaar zijn de jaarlijkse bronkprocessie en de bedevaart naar Sittard en natuurlijk de hoogmis van de kerkelijke hoogtijdagen, zoals Kerstmis, Pasen en Pinksteren. En niet te vergeten de eerste zondagen van de maand. Ook tijdens het nieuwjaarsconcert en de klankparade is het een traditie geworden om - samen met de fanfare - vlotte en populaire liederen ten gehore te brengen. Het in 1998 verzorgen van een dialectmis tijdens het jubileumfeest van carnavalsvereniging 'De Veldkretzers' was een succes, met als gevolg dat dit elk jaar wordt herhaald. De Caecilia-avonden in het najaar zijn steeds meer gezellige avonden voor de koorleden geworden, die de onderlinge band versterken.

Nu het gemengd kerkelijk zangkoor in september 2003 het 140-jarig bestaan heeft herdacht, blijkt dat het koor stand heeft gehouden; ondanks het feit dat het verenigingsleven en zeker het kerkelijk leven niet meer zo centraal staat bij de nieuwe generatie. Dat komt ook omdat door opvolgende dirigenten met enthousiasme is gewerkt aan vernieuwing van het repertoire en het behouden van een goede sfeer op de repetitie-avonden. Deze dirigenten waren na het vertrek van Frans Voncken: mevrouw C. Erven-de Groot (van 1989 tot 1992), mevrouw J. Elie-Pinckaers (van 1992 tot 1995) en de heer F. Vennix (van 1995 tot 1999). Na het plotselinge overlijden van de heer Vennix heeft de heer H. Fredrix de dirigeerstok overgenomen, die hij met jeugdig élan en veel muzikaliteit hanteert. Het aantal leden bedraagt momenteel 32. Dat de parochie op dit moment geen vaste herder heeft - waardoor het aantal kerkdiensten is teruggelopen - heeft totnogtoe geen weerslag gegeven op de inzet van het zangkoor.

Juist door deze omstandigheid heeft Caecilia er een nieuwe, belangrijke taak bij gekregen: het met het kerkbestuur en de vrijwilligers bewaren van de identiteit en het behoud van de parochiegemeenschap, door loyaal samen te werken met de parochies en pastores waarmee Wijnandsrade tegenwoordig samen een samenwerkingsverband is aangegaan.

Gemengd kerkelijk zangkoor St. Caecilia (foto: Marian den Boer-Bloebaum).

Het feestprogramma naar aanleiding van het 140-jarig jubileum begon op zaterdag 27 september om 18.00 uur met een plechtige feestmis, opgeluisterd door het gemengd kerkelijk zangkoor van Hulsberg. Na de H. Mis begeleidde de koninklijk erkende fanfare St. Caecilia de koorleden muzikaal naar het plaatselijke gemeenschapshuis, alwaar van 19.30 tot 21.00 uur een receptie plaatsvond, die vanouds door Math Marell werd geleid. De avond zou aanvankelijk worden opgeluisterd door de bloaskapel 'Röatsjer Jonge', maar in verband met een plotseling sterfgeval moest dit worden afgezegd. De heer John Nicolaes uit Hulsberg hielp het koor uit de nood.

Op zondag vond van 14.00 tot 16.00 uur een korenmiddag in het gemeenschapshuis plaats. Zes koren uit de regio waren in Wijnandsrade te gast, te weten: L'Esprit uit de Heksenberg (Heerlen), het Bavo-koor uit Nuth, de 'Ambisjes' uit Nuth, het gemengd kerkelijk zangkoor St. Remigius uit Schimmert, het kinderkoor 'Eigenwies' uit Nuth en het zangkoor 'Sing a song' uit Schimmert. Een ambitieus en gevarieerd programma werd uitgevoerd, dat voor de aanwezige muziekliefhebbers bijzonder aantrekkelijk was.

De Vrienden van Wijnandsrade wensen ons gemengd kerkelijk zangkoor bij haar 140ste verjaardag toe, zoals dat in kerkelijke kringen gebruikelijk is: 'Ad multus annos' (nog vele jaren)!

Jack Jetten

Pauselijke onderscheiding aan Tiny Kickken-Senden.

Na afloop van de plechtige hoogmis naar aanleiding van het 140-jarig jubileum van St. Caecilia spelde deken Schreurs van het dekenaat Schinnen, waartoe de St. Stephanusparochie van Wijnandsrade behoort, koorlid Tiny Kickken-Senden de versierselen op verbonden aan de pauselijke onderscheiding 'Benemerenti'.

Naast haar jarenlange actieve lidmaatschap van St. Caecilia is Tiny Kickken-Senden vanaf het begin een van de stuwende krachten van onze heemkundevereniging.

Religieuze landschapsmonumenten

Barbarabeeld

Bij de driesprong Hellebroekerweg, van Bongardstraat en Stephanusstraat waakt een statig beeld over Wijnandsrade. Op een stenen voetstuk, waarin een reliëf is verwerkt, staat de heilige Barbara. In het reliëf zijn een boer met paard en ploeg en een korenaar opgenomen. De heilige houdt een kelk in haar handen. Aan haar voeten staat een toren. De afbeeldingen lijken in hun onderlinge samenhang de overgang van een agrarisch- naar een mijnwerkerstijdperk te symboliseren. Boven de kelk is een palmtak in het beeld verwerkt, als verwijzing naar haar martelaarschap.

Barbarabeeld.

Het beeld is gekapt uit 'euville' (Franse kalksteen). Het werd gemaakt door de beeldhouwer Paul Driessen uit Rimburch; toen nog woonachtig in Swier. Het beeld staat hier sinds 1963. De grond waarop het is geplaatst, is toentertijd door het gemeentebestuur van Wijnandsrade gratis ter beschikking gesteld.

Na veertig jaar stond het Barbarabeeld er oud en verweerd bij. Aangetast door de elementen en het intensieve woon- werkverkeer was het hoognodig aan een opknapbeurt toe.

Getipt door een van onze leden heeft onze heemkundevereniging contact opgenomen met de gemeente Nuth, die in het voorjaar het beeld en de bijbehorende inscripties heeft gerenoveerd. Na veertig jaar ziet het Barbarabeeld er inmiddels weer jong uit.

Veldkruis Op de Blauwe Steen

Medio 2002 werd het veldkruis Op de Blauwe Steen door anonieme vandalen vernield.

Het veldkruis, inclusief de bijbehorende spreuk 'Goat mer wiejer en maak angere bliejer' is inmiddels – stevig verankerd – in oude glorie hersteld.

Wegkruis Laar

Tot voor kort was Laar het enige gehucht van Wijnandsrade zonder een religieus landschapsmonument. In die leemte werd medio 2001 voorzien. Onze heemkundevereniging greep een opvallende schenking door het echtpaar Duyf uit Heerlen aan die 'witte vlek' weg te werken. In bulletin nummer 28 portretteerden wij het nieuwe wegkruis van Laar als volgt: *'De heer en mevrouw Duyf troffen eind jaren negentig bij hun verhuizing naar de Vrusschemigerweg in hun achtertuin onder de struiken een verwaarloosd, smeedijzeren kruisbeeld aan. Navraag bij de vorige bewoners - de familie Wahl - leerde dat deze het kruisbeeld tijdens een wandeling 'ergens in de regio' hadden gevonden en meegenomen. Uit de oorspronkelijke vormgeving en een inscriptie valt af te leiden dat deze crucifix naar alle*

waarschijnlijkheid afkomstig is van een kerkhof. De dorpssmid van Wijnandsrade - Theo van Oppen - heeft het verwaarloosde kleinood ten behoeve van de nieuwe bestemming volledig gerestaureerd en van een nieuw onderstel voorzien. Een aangrijpende aanleiding heeft daarna de plaats van dit gerenoveerde kruisbeeld bepaald. Op 6 maart 2001 verongelukte de veertienjarige Naomi Verkerke uit Nuth, op weg van huis naar school, nabij de onbewaakte spoorwegovergang van Laar. In nauw overleg met haar ouders heeft de heemkundevereniging van Wijnandsrade in de zomer van dat jaar dit nieuwe wegkruis nabij de onheilsplek geplaatst; in de berm van het Laardervoetpad en de beemden die dit gehucht van kasteel Hoensbroek scheiden. Het monumentje werd op zondag 2 september 2001 door de Z.E.H. van Heijst - pastoor van de H. Bavoparochie van Nuth - tijdens een sobere en ontroerende plechtigheid ingezegend als het wegkruis van Laar en daarnaast als een memoriekruis, ter nagedachtenis aan Naomi Verkerke en alle andere slachtoffers die het spoor hier in de loop der jaren heeft gemaakt. Het ranke wegkruis staat in een afgeschermd perkje aan de rand van een langgerekte wei. Een goudkleurige corpus siert het wijnrood geverfde devotiekruis. Op het onderstel is kunstzinnig een aronskelk verwerkt. De eenvoudige spreuk 'Ich wös dats-te kaoms' completeert het geheel'.

Amper twee jaar na de inzegening is dit memoriekruis door anonieme vandalen vernield en is Laar weer het enige gehucht van Wijnandsrade zonder een religieus landschapsmonument.

Het opgemaakte proces verbaal maakt melding van 'De vernieling van dit wegkruis op zondag 24 augustus tussen 15.00 uur en 15.30 uur. Volgens een getuige was het kruis rond 15.00 uur nog intact. Zondag rond 15.30 uur hebben wandelaars de bovenste helft van het kruis gevonden. Dit was afgebroken en ter plekke achtergelaten. Het onderste gedeelte van het kruis is van ijzer en het bovenste deel van gietijzer. Het gietijzeren deel is ervan afgerukt. Dit moet met een enorme kracht en moedwillig zijn gebeurd. Rond 15.00 uur zag een getuige een tractor met drie jongens rond de plaats van het kruis rijden. Voor het kruis zouden nog tractorsporen zijn te zien. Of deze jongens hierbij betrokken zijn, valt niet te bewijzen'.

Vernield wegkruis te Laar.

De vernieling van het wegkruis van Laar is de zoveelste in een inmiddels treurige reeks. Alleen al tijdens dit nog jonge millennium vielen het veldkruis Op de Blauwe Steen, 't Sjteaveshuuske, wegkruis 't Lintje aan de Uitleggersweg en nu dus het wegkruis van Laar aan vernielingen ten prooi.

Onze Heemkundevereniging weigert zich neer te leggen bij deze laffe uiting van zinloos geweld en heeft in samenwerking met Theo van Oppen, de dorpsmid van Wijnandsrade, de restauratie van het wegkruis van Laar ter hand genomen.

Gevelkruis Weustenrade

Als de mensen van Weustenrade het over het naburige Swier en Wijnandsrade hebben, dan spreken zij van 'aa ginne zie'; een uitdrukking die volgens Loe Leunissen uit Weustenrade verwijst naar lang vervlogen tijden. 'Wijnandsrade viel toen onder Spaans, waarna onder Oostenrijks bestuur; terwijl Weustenrade op Nederlands grondgebied lag'.

Uit het archief van de voormalige gemeente Wijnandsrade, dat sinds vorig jaar in het Thermenmuseum ligt opgeslagen (in het stadsarchief van de gemeente Heerlen) blijkt dat *'Wijnandsrade in 1661 tot de Spaansche partage der Landen van Overmaas behoorde en in 1713 bij de Oostenrijksche partage dier Landen werd ingedeeld. In 1798 maakte het deel uit van het Departement de Nedermaas. In 1814 kwam het onder Nederlandsch bestuur. Door de Belgische opstand werd het, met overige deelen van de tegenwoordige provincie Limburg, van Nederland afgerukt en bleef het tot 1839 onder Belgisch bestuur. Sinds 1839 behoorde het weer tot het Koninkrijk der Nederlanden'*.

Uit de opmerking van Loe Leunissen valt af te leiden dat, toen Swier en Wijnandsrade in de zeventiende eeuw onder Spaans en in de achttiende eeuw onder Oostenrijks bestuur vielen, het naburige Weustenrade op Nederlands grondgebied moet hebben gelegen. 'In die tijd heeft de grens hier ergens door de velden gelopen', wijst hij in de richting van de Isidoruskapel van Swier.

Als zijn veronderstelling klopt, dan mag er vanuit worden gegaan dat het voetpad dat kadastraal staat geregistreerd als 'De lange rein' en dat Weustenrade sinds jaar en dag van Swier scheidt, de Nederlanden van 'het buitenland' scheidde. Het woordje 'rein' is overigens een oud-Limburgse benaming voor 'grens'. 'En als de mensen van ons gehucht naar Wijnandsrade gingen, dan moesten zij 'nao ginne zie'; een term die ook nu nog door de oudere inwoners van Weustenrade wordt gebruikt'.

Loe Leunissen en zijn vrouw Finy wonen sinds meer dan veertig jaar aan de Luiperbeekstraat, in de laatste woning van Weustenrade; een dromerig wit huisje dat uit de zeventiende eeuw stamt en nog helemaal de rustige en landelijke sfeer ademt van vroeger eeuwen.

De dichter/schrijver Leo Herberghs beschrijft deze omgeving in zijn prachtige en tijdloze bundel 'het paadjesboek' (uitgeverij Corrie Zelen, St. Odiliënberg) als volgt: *'Weustenrade doorlopend kiezen we een weg die doodloopt in een door het veld slingerend pad. Op het einde van de weg staat een in zijn knieën gebogen wit boerenhuisje, bijna ondergedompeld onder de bladerenlast van een beuk. Het huis is omgeven door vriendelijke huisweitjes waarin dieren rondlopen. In*

het tuintje opzij staan de mooiste klaprozen, diepdonker en zwaar, met een paars vruchtbeginsel van binnen. We lopen achterom. Tussen stenen en gras bloeien bloemen. Als je over de haag kijkt verlies je jezelf in een achter de horizon wegvlochtend landschap waar Retersbeek liggen en Wijnandsrade. In dit verst vooruitgeschoven huisje van het dorp is de wereld nog eenmaal harmonieus, tot aan het huisbelletje toe dat vrolijk klingelt met zijn klokjes die enkele meters verder beginnen te bewegen als je aan het touw trekt. Voorbij het huis, daar waar de weg eindigt, loop je over een diep tussen het koren uitgespaard pad naar Wijnandsrade dat van hier niet te zien is. Middenin het veld zijn er enkele kleine uitsparingen van boomgroepen die je van hier hoort ruisen, onachterhaalbaar geheimzinnig en eindeloos. We kijken er lange tijd naar en nemen de weg terug naar het dorp'.

Het is er nog zoals beschreven; alleen de beuk is eind jaren negentig geweken. Met zijn bladerenlast werd hij het boerderijtje een beetje te machtig.

Sinds het jaar 2000 siert een rank gevelkruisje de voorgevel van de woning. Het houten kruisbeeld met een bronzen corpus is vervaardigd door schrijnwerker Harie Kickken uit Op de Koele (Klimmen) en aan Loe en Finy Leunissen-Curfs geschonken, bij gelegenheid van hun veertig jarig huwelijksfeest.

Op goede vrijdag 18 april 2003 is het ingezegend door pastoor S. Nevelstein van de parochiefederatie Hoensbroek, waaraan de parochies van St. Joseph (de Passart), St. Jan (Hoensbroek-centrum) O.L. Maagd der Armen (Mariagewanden) en Christus Koning (Honsbroek-Zuid) zijn verbonden.

Het is binnen de parochiefederatie van Hoensbroek sinds vier jaar een goed gebruik om op de avond van Goede Vrijdag, na de kerkelijke plechtigheden, de staties te lopen langs een veertiental wegkruisen en -kapellen. Dit jaar voerde de tocht van de St. Josephkerk, via Hoensbroek Centrum, de Slak, Overbroek en Brommelen naar Weustenrade, alwaar het nieuwe gevelkruisje als elfde statie van de

Inzegening van gevelkruis te Weustenrade.

processie werd ingezegend. Vanuit Weustenrade voerde de tocht via Ten Esschen weer terug naar Hoensbroek¹.

Wiel Oehlen

¹ Informatie over de processie van de parochiefederatie Hoensbroek ingewonnen bij (de initiatiefnemer) de heer Leeraard uit Hoensbroek.

Antiek- en Folklore Festival 2003

Het boerenleven vroeger en nu

2003 was landelijk het jaar van de boerderij; een initiatief, dat ook in Limburg veel aandacht heeft gekregen. Vele tientallen activiteiten werden dit jaar in onze provincie georganiseerd; met als doel het belang van de agrarische sector onder de aandacht te brengen en de schoonheid van het ook hier snel afnemend aantal karakteristieke boerderijen te belichten.

Ook op de statige kasteelboerderij van Wijnandsrade heeft het boerenleven zich gedurende vele eeuwen afgespeeld. Geen mooiere plek dus voor dit thema. Het 31ste Antiek- en Folklore Festival sloot daarom onder de titel 'Het boerenleven, vroeger en nu' op dit landelijk initiatief aan. Op zaterdag 23 en zondag 24 augustus was het kasteel weer een grote, levendige boerenhof en vormde het een schilderachtig decor voor een groot aantal oude landbouwwerktuigen en een scala aan de nieuwste technieken. Vele oude volksgebruiken kwamen tijdens het festival opnieuw tot leven en een groot aantal bijna vergeten ambachten werden er een weekend lang – onder grote publieke belangstelling - gedemonstreerd.

Wat in 1973 vrij kleinschalig begon als een traditionele antiekbeurs is inmiddels uitgegroeid tot een gerenommeerd en druk bezocht evenement, met een telkens weer verrassend en aansprekend thema. De basis van het Antiek- en Folklore Festival wordt sinds jaar en dag gevormd door een hoogwaardige antiekbeurs en een kunstmarkt, aangevuld met regionale folklore, volkscultuur, oude gebruiken, bijzondere ambachten en de traditionele Limburgse bakkunst. Het bezoekersaantal bedraagt jaarlijks gemiddeld 6.000 personen, voornamelijk afkomstig uit Nederland, België en Duitsland. En 2003 was, mede dankzij het ideale festivalweer, een topjaar.

Op verzoek van de organisatoren van het festival vervaardigde kunstschilder Chris Theunissen uit Kerkrade – geïnspireerd op de thematiek van dit jaar - een standbeeld, dat op zondag 24 augustus

door burgemeester Headly Binderhagel op de grote binnenplaats van het kasteel werd onthuld.

Het metalen kunstwerk verbeeldt een traditionele landbouwer die bezig is met het scherp maken (het 'haren') van een zeis.

Daarnaast werd speciaal voor deze editie een toneelstuk over het boerenleven geproduceerd, dat tijdens het festivalweekend vijf keer op de planken werd gebracht. Het toneelstuk werd op verzoek van de organisatoren van het festival door Colla Bemelmans en Wiel Oehlen geschreven. Onder de regie van Kees Beckeringh tekende toneelvereniging 'Crescendo' uit Schimmert voor een speelse en tot de verbeelding sprekende uitvoering, die op de kleine binnenplaats van het kasteel enkele duizenden toeschouwers trok. Hierna is de oorspronkelijke tekst opgenomen. Tijdens de voorstellingen zijn daar enkele improvisaties aan toegevoegd.

Het genre van toneelvereniging Crescendo bestaat voornamelijk uit de betere blijspelen. Crescendo vestigde dit jaar landelijk de aandacht op zich met de productie van de prijswinnende speelfilm 'de Aeksterhaof'.

't Boerelaeve vreuger en noe

Decor

De kleine binnenplaats van kasteel Wijnandsrade is omgetoverd tot de binnenhof van een ouderwetse boerderij, met manden vol aardappels, strobalen, een regenton, een bankje, een paardentuig, melkbussen, mestvorken, een kruiwagen, kisten gevuld met fruit en een nog lege waslijn. De keukendeur en een van de ramen van de boerderij staan open.

Acteurs

Pap, Harie, boer

Mam, Rosa, boerin

Hun getrouwde dochter, Tiny

Hun schoonzoon, Jan-Willem

Een vrouwelijke postbode

Drie kinderen

‘t Volgende sjpieëlt zich aaf in augustus 2003, boete op de plej van d’n haof.

1

Binnen staat de radio aan. Door het openstaande raam schalt het liedje ‘Bonna, bonna Notte’ van Rocco Granata.

*Deine Sehnsucht kann keiner stillen
wenn die Traume sich auch erfüllen.
wenn doe viel hast, wills doe noch mehr.
Oh Mama mia, ich denk oft an dein Lied:*

*Bonna, bonna Notte, Bambino Mio,
alles was mann wil, das kan mann nicht haben.
Bonna, bonna Notte, schlaf ein mein Junge,
Sehnsucht wirst du immer in Herzen tragen.*

*Das hat mir meine Mutter abends immer vorgesungen,
wen ich von meinem Bett aus
durch ein kleines Fenster alle Sternen sehn wollte
und nicht einschlafen konnte.*

*Aus der Heimat trieb mich das Ferne
und da drausen fand ich das Heimweh.
Ja, die Sehnsucht ist mir geblieben.
Oh Mama mia, heut kann ich dich verstehen.*

*Bonna, bonna Notte, Bambino Mio,
alles was mann wil, das kan mann nicht haben.
Bonna, bonna Notte, schlaf ein mein Junge,
Sehnsucht wirst du immer im Herzen tragen.*

Mam (Komt door de keukendeur de binnenhof opgelopen, met een volle wasmand onder de arm. Zij begint met het ophangen van de was en neuriet het liedje mee. Zij draait zich om en roept naar binnen): ‘Harie! Zèt de radio ins get heller’. (Er gebeurt niks. Harder): ‘Harie! ... Zèt de radio ins get heller!’ (Er gebeurt weer niks. Zij loopt met een natte handdoek in de handen naar het openstaande keukenraam en

Publieke belangstelling.

‘Röstig aan!’

brult naar binnen): 'Hé, douve kwartel! Zèt dae radio ins get heller!' (Haar man doet eindelijk wat hem wordt gevraagd, waarna moeder teruglopend een paar regels uit volle borst meezingt).

Tiny (Komt het erf opgelopen en begroet haar moeder hartelijk. Rocco Granata zingt wat zachter door). 'Hallo mam'.

Mam: 'Hallo Tiny. Loester, wat e sjoeën leedje. Zoeëne muziek make ze huij neet mieë'.

Tiny (Steekt een sigaret op): 'Nou, mam, ich ving 't mer ouwe leim'. (De muziek valt helemaal weg. Moeder gaat door met het ophangen van de was. Tiny is intussen druk in de weer met haar mobiele telefoon. Heen en weer lopend is zij driftig in overleg met het werk): 'Ja hie mit Tiny....Wat zaes te ? ...Jao, jao, ich höb 't ouch drök ... Lèk die dossiers mer vaerdig, dan reigel ich dat sjtrak waal. En vraag die van de helpdesk of ze mich huij nog dat rapport mailen. Dan kiek ich dat mörgevreug nog wel effe nao' ... (Luistert): 'Wat! Deit dae 't neet? ... Lik 't systeem d'r weer oet! Dan fax mich dat verhaol mer nao heim. Oké, doi!' (maakt de sigaret uit en richt zich weer tot haar moeder): 'Zèk, mam, gier mót 't waal get röstiger aan doeën, d'r is hie zoeëvööl werk op de boerderie en gier blijft mer bezig. G'r gaot mer doe! Sjtrak ligt g'r nog ins dao'.

Mam: 'Röstig aan, röstig aan! Dóch doe mer ins get röstig aan. Es doe vijf minute vrie höbs, löps te al mit dae kloemel aan 'n oer van al te reigele; of 't noe weekend is of door de waek. Doe wits toch: dae zondigs werkt, kriet noeats gedaon'.

Tiny: 'Gier zeet de godsganselijke daag bezig, uëverdaag boete, 's aoves binne en 's nachs nog flot effe de financiën reigele. Geneet toch get van eure ouwen daag; dalik mót g'r alweer vuur 't aete gaon zörge'.

Mam: 'Jao, doe höbs mekkelik kalle. Dao höbt gier gein las van. Gier gaot nao de frieteboet of de chinees of g'r trèkt get oet de moer. Dat kint toch neet gezónd zin maedje. Vanaovend blijft g'r mer weer ins hie aete, dan kriet d'r tenminste get gezónds nao binne' (Zij loopt naar het raam, om vader te melden dat er bezoek is. Zij roept naar binnen): 'Harie, Tiny is hie! En diene sjoënzoeën Jan-Willem, dae kumt dalik ouch. En ze blieve vanaovend hie aete'.

Pap (Nog altijd binnen): 'Lek mich e maasj. Kumt dae Hollender al weer. Gënne poeët hie oetsjtacke, meh waal mitvraete. Dae verkeskop, dae vlaegel, dae lauwmennes, wat 'ne batteraaf'.

Mam: 'Allè Harie, gedraag dich. Tiny is hie'.

Pap (Gaot onverstoort door): 'D'r ganse daag get op 't gemeentehoes van Haelder mit computers sjpieële en dao onnog geld vuur vange. En dao betale vier belasting vuur. Wat 'ne beheidskrieëmer, dae geldwaof, dae gouner. Wat 'ne plintewiekser'.

Mam (Streng): 'Harie! Sjei ins oet mit dat gefoeter!'

Pap: 'Dat ongeciviliseerd verke, dae rael, dae traog, dae voele baer'.

Mam: 'En noe is 't mit dat rouwele aafgeloupe!' (Pap gromt nog wat na, waarna het binnen stil wordt. Mam gaat door met het ophangen van de was).

Tiny: 'Kóm, noe zèt uch toch effe bie mich, ich mót toch op Jan-Willem wachte. Kóm, vuur dae kier dat ich hie bèn. Hae kump mich haole, want v'r mótte dizzen aovend nog nao twee verjaordage' (Haar mobiele telefoon gaat over): 'Ja, hallo. Mit Tiny.. Wat! Is dae al weer krank. Dat is al de viefde kier dit jaor. En dae haet 't ummer uëver de vrouwluij!' ... (Luistert): 'Ja, ja. En dan mót ich dus dieënsdig nao de directie, zien budget verdedige ... Reigel mich mer 'n beeldsjerm en 'ne beamer, dan gaon ich waal. En dan kin ich 't dao onnog ins hóbbe uëver dae cursus Time-Management, dae ze ós belafd hóbbe ..Ja, doe!'. Kóm ins nao binne mam, ich mót uch nog get zègke',

Mam: 'Allè dan mer, dan drink v'r ós 'n tas koffie'. Meh dan zèts te waal dae kloemel oet en vuurdan g'r weer gaot, blijft d'r hie aete.

Tiny: 'Oké, meh ich hób mieë zin in 'ne sherry ... Eine. Dat kint waal, want ich mót sjtrak nog vare. Ich bèn vandaag de Bob'(Steekt weer een sigaret op).

Mam: 'En doe mós neet zoeëvöl rouke, doe zijwaams wie de DSM'.

Tiny: 'Och doe hoofs mer örges aan doeëd te gaon en auto vare is ouch gevierlik'.

Mam: 'En sjacle kal ouch ! Maedje, maedje, meid, wae neet wit woë hae haer wilt, dae kint ouch neet verdwale ... Ja, ja, ja ... Kóm v'r gónt in. Ich loup waal vuur' (Als zij naar de openstaande deur toelopen, komt vader naar buiten toe).

Pap (Komt op met een hooivork over de schouder): 'Deh, dan zint die prijje ouch weer gevoord' (Zet de hooivork weg. Als hij zijn dochter ziet, fleurt hij op. Hij loopt naar haar toe en geeft haar een knuffel). 'Daag maedje, doe zuus d'r good oet ... Meh bès te noe al weer aan 't rouke. Doe kies nog ins sjtöblónge van diene eige sjtank' (Moeder en

dochter gaan naar binnen toe. Vader wil twee melkbussen verplaatsen, als een vrouwelijke postbode het erf opkomt).

2

Postbode: ‘Goje middig, ich hub hie ‘n kaart veur uch van eur zöster oet Zöstere. Ze wunsjt uch alvas proficiat mit uche verjaordaag, ze kint neet kómme, meh ze kump ‘n waek later’.

Pap: ‘Ja, ja ... Gier huurt nogal ins get in ‘t dörp. ‘Wat hoert ich, zint die van Pieëtesj oeterein op hunne laeftied?’

Postbode: ‘Ich maog d’r nieks van zegke en ich zèk d’r ouch nieks van, meh ze höbbe zich gehouwe wie de verke ... Meh sorry, ich höb geine tied, vier mótte de sjtraot in drie en ‘n houf minuut gedaon höbbe. Meh ich höb gehuurd, dat ze de vrouw Sjnakkjesj van Zjwier op sjtraot inein höbbe gehouwe’.

Pap: ‘Ja, ja ... Hie laote allein de knien ‘t laeve en die zint ouch nog lekker in de pan. Gier wit nogal vööl: wit gier wie oud ‘ne knien wiert?’

Postbode: ‘E jaor of tieën dink ich’.

Pap: ‘Nei, ein jaor, dan lik hae in de kaetel’.

Postbode: ‘Dat zou ich noe neet kinne, de eige dere opaete’.

Pap: ‘Zeet gier vegetariër?’

Postbode: ‘Nei, posbode’.

Pap: ‘Nei, aet gier dan gein vleisj?’

Postbode: ‘Jowaal, ‘n gów kortelèt is noeëts weg, behalve es te ze oetpoeps’.

Pap: ‘Ja, ja ... Gier laot de dere doer angere sjlachte, dan hoeft gier uch de heng neet vies te make’.

Postbode: ‘Ich aet waal vleisj meh neet van dere. Ich haol ‘t bie de Jumbo’.

Pap: ‘En de mèlk kump zieëker van de Edah en ‘t broeëd van Hagedaore. Nei medam de pos, dat kump allenej van ós, boere’.

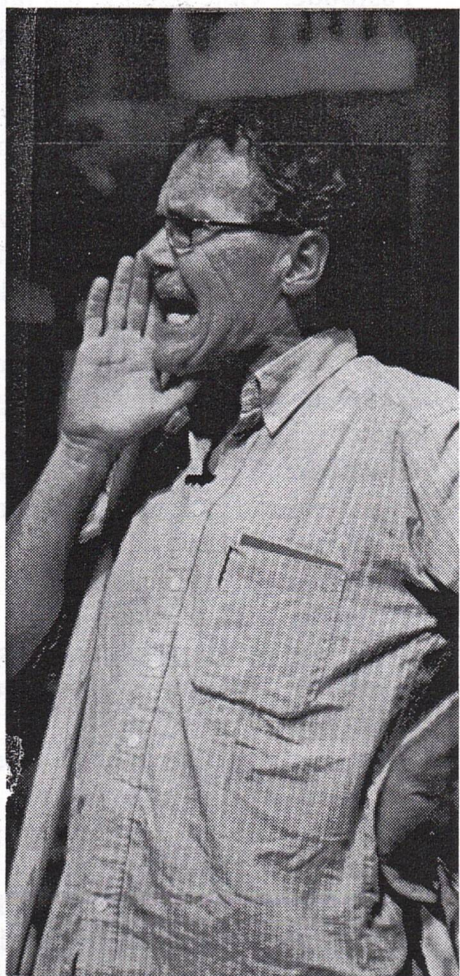
Postbode: ‘En de breve ouch zieëker. Nei meneer de boer, de pos kump allenej van Den Bosch ... Wach, hie höb ich nog e peksjke vuur uch’ (Overhandigt het).

Pap (Kijkt aandachtig naar het pakketje en daarna naar de postbode): ‘Wat e sjtök!!’

Postbode : ‘Hallo! ... Höbt gier ‘t taegje mich?... Dat is seksuele intermutatie, dat zal ich doergaewe ... Wat zeet gier op eure laeftied

‘Wat zeet gier ‘ne ónnötter!’

‘Floes!’

nog 'ne sjerpe hings; 'ne ouwe bok vrit ouch nog gaer e greun blaedje; 'ne ouwe bok geit nog doer 'n däöre hèk. Wat zeet gier 'ne ónnötter, 'n witte kaolesjop, 'ne vieze drekskiebel!'.
Pap: 'Ja, ja, ja ... Juffrouw, zeet gier waal ins gevalle?'

Postbode: 'Jao vreuger. Wiezoeë?'

Pap: 'Dan zeet gier in ieëder geval neet op 't muulke gevalle'.

Postbode: 'Ich bèn weg, mit uch is neet te kalle. Ich gaon 'n duur wier' (Vertrekt).

Pap: 'Kerdju, 't zint de vrouwluuj van vreuger neet mieë. Wat waor die vreg in de mónd. Die sjtónk bie elk woerd, dat häör oet de sjtraot kaom. Wat 'n kernalje, wat 'n tieëf, wat 'n floes, wat 'n toeëj. Wat 'ne nötte kal sjloog die zich d'r oet. Die rebbedeb, die floetsjmedam, dat wesjwief. 'n Klein bietje fatsoen kint me toch nog waal hóbbe. Wie kinne ze mit dat soort luuj nog e posagentsjap op e dörp aoep houwte? Dae aafgelekde poszieëgel!' (Hij onderbreekt zijn tirade): 'Ouw wieë, dao kump bezeuk oet de sjtad' ...

3

(Jan-Willem komt op een modieuze mountain bike de binnenplaats opgereden. Hij installeert zijn fiets naast de openstaande keukendeur, stapt af, zet zijn helm af en pakt een laptop van de bagagedrager).

Pap: 'Ah, dao kump ózze aangetrouwde computerheilige ... 't Wonder van Windows! Wae te paerd kumt, gaet te voet truuk. Ich zal mich mer de sjtrónt van de sjtieëvele aafvaege, want dao is dae te fiengeveulig vuur. Computers ruke neet nao sjtrónt of mès of drek, die ruke nao plestik'.

Jan-Willem: 'Dag, beste schoonvader. Hoe gaat het? ... Goed, goed. Bij ons ook ... Is Tiny al hier?'

Pap: Jao, die is geluif ich mit de mam 'n tas koffie aan 't drinke' ... (Wijst naar de laptop): 'Bedinks te mit dae kloemel allemaol dae onzin uëver de Parksjtad en uëver nog mieë autowaeg?'

Jan-Willem: 'U moest eens weten, wat daar allemaal in zit. Maar ik zie dat u weer druk in de weer bent op uw erf. Pa, u zou het eigenlijk eens wat rustiger aan moeten doen. Er is hier zoveel werk op de boerderij. En u blijft maar bezig, dag en nacht. Straks valt u er nog eens bij neer'.

Pap: 'Röstig aan, röstig aan! Doot gier 't mer ins get röstiger aan. Es gier vief minute vrie höbt, lupt g'r mit 'n moeliezer aan 'n oer of zit g'r op 'ne computer te hingste'.

Jan-Willem: 'U bent de godsganselijke dag in de weer. Geniet toch eens een beetje van uw oude dag. Straks moet u alweer de koeien gaan melken'.

Pap: 'Jao dao höbs doe gein las van, computers gaeve gein mèlk. En doe höbs geine zin óm 't bedrijf van mich uëver te numme, dus ich mót waal doergaon'.

Jan-Willem: 'U weet toch, daar hebben wij het vaak genoeg over gehad, dat ik niet voor het boerenleven in de wieg ben gelegd. Daar heb ik twee linkerhanden voor. Ik heb nu eenmaal verstand van computers en je moet in het leven toch vooral doen, waar je goed in bent en ook nog een beetje plezier in hebt. Of niet, soms?'

Pap: 'Jao, jao. Nao de sjaerder kumt de vertaerder'.

Jan-Willem: Wat zegt u? ... Sorry, maar ik kan u echt niet verstaan?

Pap: 'Es de ouwe beginne te piepe, dörve de jónge opins heller te gaon bletsje'.

Jan-Willem: (Schouderophalend) 'Wist u dat er inmiddels computers zijn die precies aangeven wanneer een koe gemolken moet worden, hoeveel melk Betsie 2 geeft, of het voer op is, en zelfs wanneer een koe tochtig is. Echt, alles! Schaf u toch ook eens zo'n apparaat aan (Wijst naar zijn laptop). Dat spaart u handenvol werk (Opent de laptop). 'Zal ik u eens een demonstratie geven'.

Pap: 'Houd dae kloemel mer toe, want angesj kriege mien kuj nog 'n virus'.

Jan-Willem (Haalt zijn neus op): 'Nou, ik denk dat mijn computer eerder een virus van uw koeien krijgt'.

Pap: 'Jóng, höbbe de luuj mieë tied gekrieëge sinds de computer is oetgevónge? Sinds men kint e-maile of wie dat ouch heisjt - in plaatsj van breve sjrieve mit de hand - is d'r nog noeëts zoeëvöl pepier verkloeët'.

Jan-Willem: 'Zo dadelijk wordt u ook nog actief voor de milieubeweging!'

Pap: 'Jóng, 't milieu besjóng in ózzen tied nog neet en aerpel kins te aete, mèlk kins te drinke, hinne lègke eier en daonao kins te ze sjlachte vuur in de soep, meh computers kins te neet aete. Wat wits doe noe van 't boerelaeve en van de natuur'.

Jan-Willem: ‘Nou, ik vind het best wel romantisch, om met mijn handen langs de uier van een koe te wrijven en de kippen te voeren’.

Pap: ‘Kuj sjtriek me neet mieë langs de udder; die waere gewoon doer e mesjien laeggetrokke’ ...

Jan-Willem: ‘Och, och, die arme Betsie 2’ ...

Pap: ‘En es te in de winter mit ‘ne bak water nao de hinne geis en es dich dan de heng aan de bak vas vreze en es dich dan ouch nog de haan baoven d’r op vluugt, dan is dae romantiek gauw vuurbie. Sjoëën van wiede, meh wied van sjoëën. Dan paks te dae haan ’t leefste bie ziene nak en dan sjtamps te ‘m ónger de eier - koste nog ummer e kwartje - en dan köps te dien eier ’t leefste gewoon bie de Aldi in Nuth of bie de eierboer van Zjwier’.

Jan-Willem: ‘Pa, met u valt niet te praten’.

Pap: ‘Wat neet te kalle; dat deis te waal al e kerteer’.

Jan-Willem: ‘Als u zo doorgaat, dan gaat uw bedrijf nog eens over de kop. En dan denkt u nog eens: als het kalf verdronken is’ ...

Pap: ‘Junksjke, es ’t kouf verdrónke is, mót de ków opnuuj gedèkt waere. Dat geit op miene laeftied neet allenej mer zoeë gemakkelik. Me kint noe eimaol gein nuuët mit de vot krake’.

Jan-Willem: ‘Geniet toch eens wat meer van het leven! Ga toch eens wat vaker op stap; naar de Costa Brava of anders naar Brugge of de watervallen van Co of desnoods op een koopzondag eens gezellig winkelen in het Corio van Heerlen. Of naar Thermae 2000 in Valkenburg, eens lekker in de sauna ontspannen’.

Pap: ‘Nao de sauna!? ’t Rosa en ich! Doe vieze debber ... In de sauna ruke de luj nao verkes. Gaef mich mer d’r sjtank van mien kuj en miene mès ... Nae jóng ... Wae ’t in de buurt neet vingt, vingt ’t nörge’.

Jan-Willem: ‘U kunt toch ook eens aan een van die uitwisselingsprogramma’s meedoen. Dan komt hier een week lang iemand anders de dieren verzorgen. En dan kunt u met uw vrouw eens wat leuks gaan doen’.

Pap: ‘Sjuus wie bie ’t Willemske zieëker. Dae góng nao Frankriek of dao in de buurt en doe haet ‘m ’n vrouw es oethulp de dere verzörgd ... Verzörgd?? ... Gewörgd!! ... Alle kuj aan de proetsj, ze kóste zoeë in ’n flesj sjiete. Nei, jóng, ‘ne aezel sjtuuët zich neet twieëmaol aan dezelfde aezelin’.

Mam (Komt op): ‘Ah, Jan-Willem, bès te dao ? Ich wool Harie sjuus vraoge ’n tas koffie te kómme drinke ... Gier zeet uch toch neet aan ’t vreigele, houp ich?’

Pap: ‘Ich neet, ich neet. Meh dae winkbuul dao, dae wilt dat ich mit dich ’n reis gaon make nao de Sahara of zoeëget op ‘ne kemieël’.

Mam: ‘Jao jóng, dat waor nog ins get, nao die papiere-miedes. Dan kins te mich nog ins sjake’.

Pap: ‘Rosa, gedraag dich! Loat os ’t mer houte bie damme of mens-erger-je-niete. Sjtief ‘m nog mer get. Dat vottes! ... Jónge, jónge, jóng: Wae es inne aezel is gebaore, zal noeëts as ’n paerd sjterve. Gier doot – nóndedju - es of ich nöriges tied vuur höb, es of ich neet gelökkig bèn’.

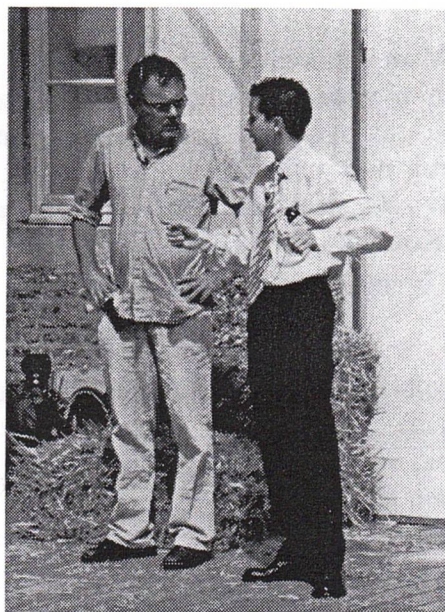
Mam: ‘Jao, doe!’

Pap: ‘Ich? ... Doe? ... Jao, doe höbs hie toch gaaroet nieks te klage, doe kins kaoke wats te wils, kleier gelle dies te wils höbbe, op de vriedig nao de mert van Gebrook en ins in de waek kiene. Doe höbs jao gaar gein zörg, wat höbs doe nog te klage ... Doe hoofs allein mer te doeën wat ich zèk!’

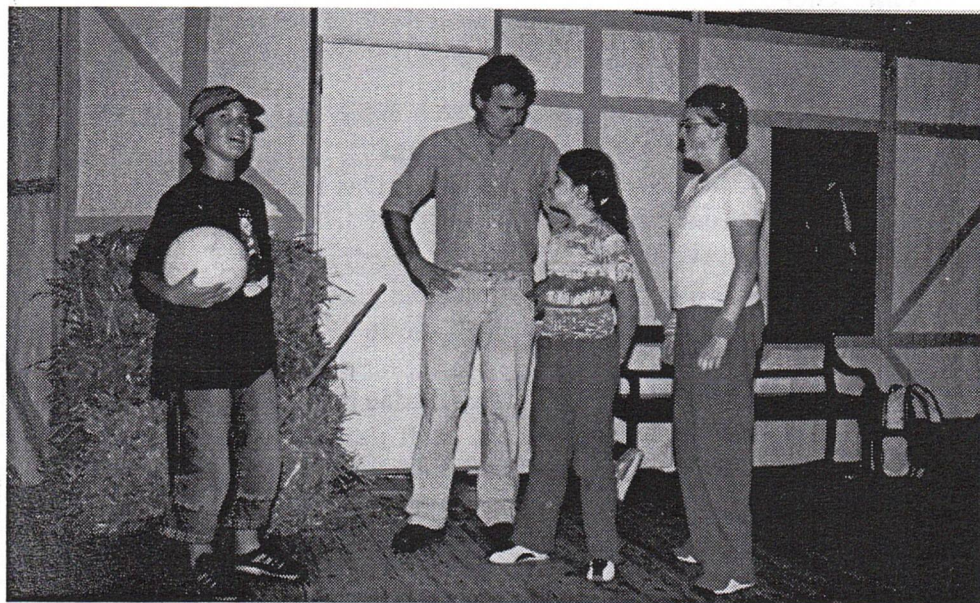
Jan-Willem: ‘U zou er toch eens over kunnen gaan nadenken uw koeien van de hand te doen en iets eenvoudigers te houden, zoals schapen of geiten of zoiets’.

Pap: ‘Of sjtruusvuëgel! ... Sjäöp! Geite! ... Dao loupe d’r hie in Wienesrao en Zjwier al genóg van rónnd en in Nuth onnog ’n deil aezele’ (Loopt weg en begint weer te tieren): ‘Wat ’n kletsjudder, dae ónnuëzele haos, dae gladde, wat ‘ne hègeke-advocaat’.

Mam (Onderbreekt haar man): ‘Harie, gank ins effe in de sjieëm sjtaon, want doe zits weer te kieke wie ’n peksjke bótter in de zón. En Jan-Willem, sjei ins oet mit dat geënsjel. Doe bès aan ’t kalle wie e verke, dat de oere vol water haet ... Harie haet geliek, vier höbbe mieë tied wie gier. ‘s Aoves zette vier ós ónger ós twieë op de bank hie op de plej; dan sjèl ich de aerpel vuur ‘s angerendaags en luuës Harie de gezèt. Neet dat dao get in sjteit, meh dan vilt hae get gemekkeliker in sjlaop ... En ich hoof mer te zègke: Harie dóch mich ins get sjproete aaf, dan hove v’r neet nao de Edah of de Makro te gaon ... Laot ós estebileef ózze gank gaon. V’r höbbe ’t ummer zoeë gedaon en v’r zint gelökkig zoeë!’

‘Ik denk dat mijn computer eerder een virus van uw koeien krijgt’.

‘Oefen mer good, misjien kump Winandia d'r dan oeëts nog ins baoven op’.

Jan-Willem: 'Maar dan kunt u toch veel beter 's avonds gezellig naar binnen gaan en u voor de tv nestelen. Daar zijn dan de mooiste programma's op, ook over dieren en landschappen'.

Pap (Loopt terug naar moeder en schoonzoon): 'Jóng, wat mót ich mich vuur dae tv zètte, vier zieën die landsjappe hie life!'

Tiny (Roept): 'Kóm in!'

(Jan-Willem en Mam gaan naar binnen).

5

(Een voetbal rolt het erf op, met drie kinderen daar lachend en roepend achteraan).

Kind 1: 'Hei opa, maog vier dae bal truuk?'

Pap: 'Ich bèn gaar geine opa'.

Kind 1: 'Wat dan?'

Pap: 'Boer'.

Kind 1: 'Boer?'

Pap: 'Jao, boer'.

Kind 2: 'Wie heisjt doe dan?'

Pap: 'Gier'.

Kind 2: 'Gier?'

Pap: 'Jao, gier'.

Kind 2: 'Wat 'ne sjtómme naam. Dae höb ich nog noeëts gehuurd'.

Pap: 'Wilt gier ós dae bal gaeve, estebleef?'

Kind 1: 'Wat vier? Vier höbbe dem neet. Dae lik dao'.

Pap: 'Wilt gier dae bal höbbe?'

Kind 1: 'Jao zieëker'.

Pap: 'Dan zègkt mer: Wilt gier ós dae bal gaeve, estebleef?'

Kind 3: 'Hae mèn dat vier estebleef mótte zègke'. 'En neet doe, meh gier'.

Kinderen (In koor): 'Oh ... Wilt gier ós dae bal gaeve, estebleef?'

Pap: 'Meh zieëker kinnekes' (Hij geeft de bal). 'Estebleef. En gaot noe mer weer lekker sjpieële. Hie höbt g'r 'ne menta (Geeft hen een pepermintje. En als de kinderen met hun bal zijn erf weer afrennen, roept hij hen na): 'Oefen mer good, misjien kump Winandia d'r dan oeëts nog ins baoven op'.

Tiny: (Komt samen met Jan-Willem en mam weer op): ‘Hallo, pap, kómt g’r nog in? De koffie wiert koud en ich höb ’n vla mit gebrach van de Makro’.

Pap: ‘Deh, Tiny ... Dao huur ich ouch nog ins ieëmes get versjtendigs zegke, want mit dae miensj van dich is neet te kalle’.

Tiny: ‘Meh dat zeet g’r waal al e kerteer aan ’t doeën. Allé Jan-Willem, je weet toch ondertussen dat pa zoveel om z’n dieren geeft’.

Mam: ‘Meh luuj zint toch nog get belangrieker es dere’.

Pap: ‘En zieëker es computers ... Oos kuj, die höbbe leef ouge en e zach vel’.

Jan-Willem: ‘En plastic oorbellen en geen hoorntjes meer op hun koppen, want die worden daar direct na hun geboorte vanaf gebrand’.

Pap (Richt zich tot zijn dochter): ‘Wat zaet dae Hollender noe weer? Ich versjtoan d’r gein kloeëte van’.

Tiny: ‘Allé pap, Jan-Willem en ich höbbe ’t allein mer good mich uch vuur’.

Mam: ‘En noe is ’t sjoeën gewaes! Die dere, dao kinne v’r sjtrak weer haer. Kóm, v’r gónt effe nao binne, moele’...

Tiny: ‘Gier höbt dartig kuj, meh mer ein dochter’.

Pap: ‘Jao, ein... Dao mós doe nog get van zegke... Gier tweeë zeet óngertösje al drie jaor getrouwd en höbt gaaroet nog nieks sjpits gekrieëge ... Welk maedje van g’n dörp trouwt zich dan ouch ‘ne miensj oet Haelder!’

Tiny: ‘Dao wolle v’r sjuus mit uch uëver kalle ... Pap, gier waert opa’.

Pap: ‘Wat zaes te, maedje?’

Tiny: ‘Pap, dien maedje kriet ’n kiendje. Gier waert opal!’.

Pap: ‘Godvergaefmich!’

Jan-Willem: ‘Ja, God zal het u wel vergeven’.

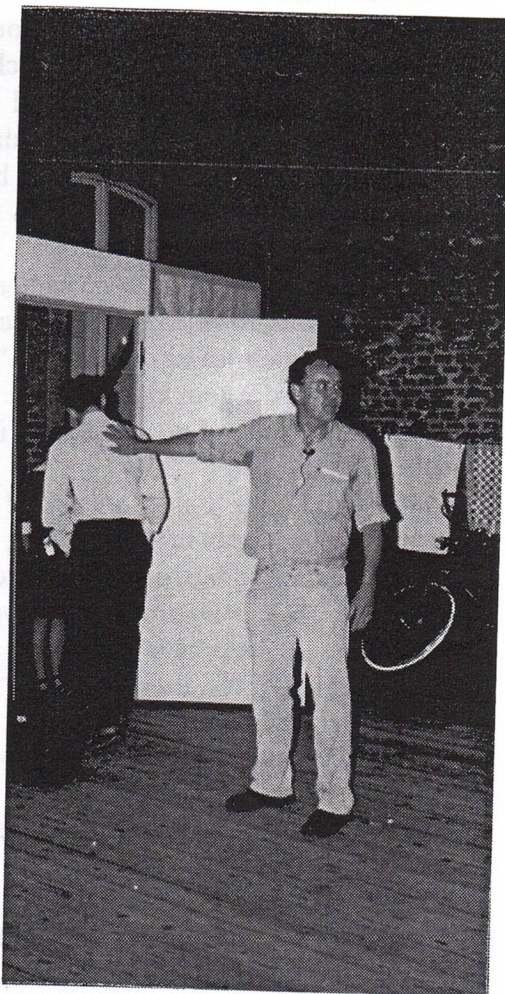
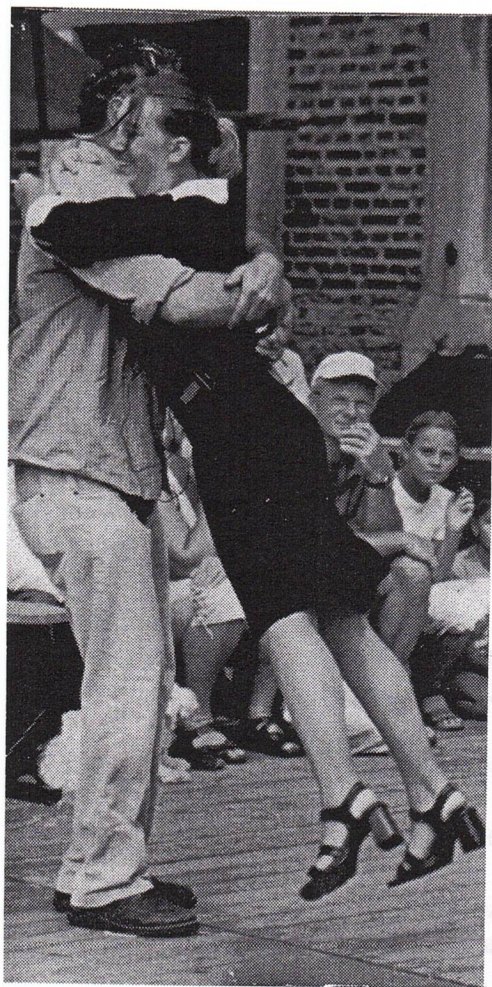
Pap: ‘Proficiat maedje!’ (Hij geeft haar een stevige knuffel).

Jan-Willem: ‘En ik dan?’

Pap: ‘Doe? ... Oh ja, proficiat ... Huuësj te dat vrouw?’

Mam: ‘Jao, Tiny haet ’t mich binne al vertèld’.

Pap: ‘Ouw mök, die vrouwluuj óngerein. Kóm in. En dat de kuj mer blieve sjtaon, woeë ze sjtónt. V’r gónt ós eine drinke. Ich höb noe waal zin in inne jonge klaore. En doe’ ... (Hij richt zich tot zijn dochter): ‘’t Is aafgeloupe mit dat zjwame en geine sherry mieë. Drink dich mer ’n werm tas mèlk, dat is good vuur ’t zóg. Kóm in’.

'Pap, gier waert opa!'.
 Ich dink: 't wiert 'ne jóng. Meh dan waal 'ne echte!'

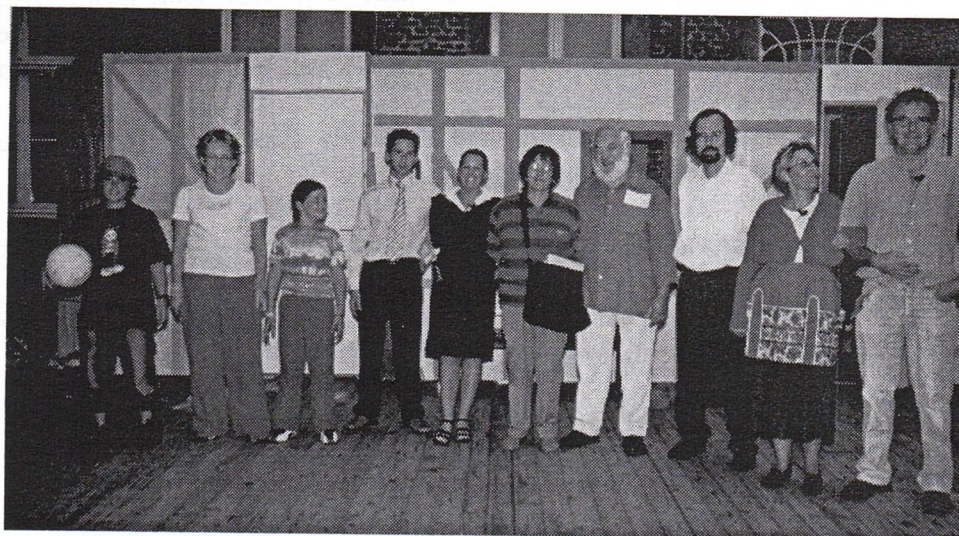
(Tiny loopt door de openstaande keukendeur naar binnen. Achter haar legt haar vader een arm op de schouder van Jan-Willem en neemt hij zijn vrouw bij de arm): 'Jóng, jóng, jóng, ich opa... Dat ich dat nog ins maog mitmake ... Mer ich dink: 't wiert 'ne jóng' (Hij knipoogt naar Jan-Willem). 'Meh dan waal 'ne echte!'

Terwijl zij naar binnen gaan, schalt door het openstaande keukenraam opnieuw het liedje 'Bonna, bonna Notte' van Rocco Granata.

En 't woert 'ne gezónge jóng en ze neumden 'm

Colla Bemelmans

Wiel Oehlen

Opstelwedstrijd om de 'Pastoor J. van der Zee trofee' 2003

Sinds 1996 organiseert onze heemkundevereniging, in nauwe samenwerking met de leiding van de Sint Stefanusschool, een opstelwedstrijd voor de leerlingen van groep 8.

De ingeleverde opstellen waren dit jaar wel bijzonder kort. Vaak kregen ze hierdoor meer het karakter van een kort bericht dan van een opstel.

Positief was de bijna foutloze spelling van woorden en de goede stijl. Een compliment voor de leerkracht! Het niveau van het geschrevene gaf geen opvallende verschillen te zien. Het maakte de beoordeling niet eenvoudig en resulteerde in kleine waarderingsverschillen.

De uit vier man bestaande jury kende de meeste punten toe aan het opstel van Sheila Smeets, met als onderwerp 'Het heeft gesneeuwd vannacht'. Zij mocht uit handen van burgemeester Binderhagel de wisselbeker in ontvangst nemen, vergezeld van een boekenbon van € 25,-.

Tweede werd Joële Bongers, die hetzelfde onderwerp koos. Joële ontving een boekenbon van € 15,-.

Namens de jury: Eppo Brongers

Hierna volgen de winnende opstellen; allereerst dat van *Sheila Smeets*.

Het heeft gesneeuwd vannacht

Het is 8 uur in de morgen. Eline wordt wakker. Ze wrijft in haar ogen. Opeens weet ze het weer, Kerstmis. Eline rent naar het raam en doet de gordijnen open; het is nog donker buiten.

Eline woont in het kasteel. De vijver is bevroren en op het puntje van de kerk ziet ze sneeuw, ook op het binnenplein van het kasteel ligt een dikke laag sneeuw. Op het schoolplein aan de overkant staat zelfs al een sneeuwpop. Een man is zout aan het strooien op de weg. Eline trekt snel warme kleren aan en rent dan naar vader en moeder. 'Mama,

Papa, het heeft gesneeuwd vannacht!’ roept Eline. Mama en Papa doen hun ogen open. ‘Ga maar alvast kijken wat de kerstman in je kous heeft gedaan, ga dan alsjeblieft wat boterhamvlees bij de slager halen. Mama en ik komen over een halfuurtje eten’. Eline rent naar de open haard in de woonkamer. Er ligt een pakje voor haar kous. ‘Lieve Eline’ staat er op. ‘Ooo, een jas’ roept Eline blij. Ze trekt haar nieuwe mooie winterjas aan en rent naar buiten met wat geld, dat ze heeft gekregen. Eline kan buiten niet rennen want het is glad op de stoep. Als Eline terugkomt van de slager loopt ze langs de kerk waar de mis bezig is. Ze kijkt naar boven en doet een wens. Ze blijft nog even staan en loopt dan terug naar het kasteel. Eline trekt haar jas uit en loopt dan naar de woonkamer. Oma, Papa, Mama en Eline’s broertje zitten al aan tafel. Eline gaat erbij zitten. Ze proosten op een gezellig kerstfeest in dit mooie dorp; met veel sneeuw denkt Eline.

Als tweede het opstel van *Joële Bongers*.

Het heeft gesneeuwd vannacht

Ridder Wynand van Rhode kijkt vanuit zijn slaapkamerraam naar buiten en ziet tot zijn verbazing dat er een dik pak sneeuw rond zijn kasteel ligt. Hij trekt snel zijn kleren en een dikke jas aan. Dit wordt een mooi kerstfeest denkt hij. Hij loopt naar buiten. Er zijn al enkele mensen op de vijver aan het schaatsen. Iedereen is druk aan het praten over de sneeuw die er vannacht is gevallen. Als hij terug naar het kasteel loopt komt hem een lekkere geur tegemoet. Zijn vrouw is al het kerstdiner voor die middag klaar aan te maken.

‘Dan zullen we eerst maar eens lekker gaan ontbijten’ zegt hij tegen zijn vrouw. Die middag, als ze het kerstdiner op hebben, begint het al een beetje te schemeren. Ze gaan nog even een stukje door het dorp wandelen. Als ze door de Mascherelstraat lopen zien ze dat er bijna geen sneeuw meer ligt, maar een stukje verder zien ze een sneeuwruimer rijden. Als ze weer thuis zijn, gaan ze lekker bij de open haard zitten en lezen het kerstverhaal. Een uurtje later kruipen ze lekker onder de wol. ‘Wat is het toch een mooie witte kerst geweest’ mompelt hij.

Communicantjes 2003

Eerste Heilige Communie op 29 mei 2003

Bovenste rij, v.l.n.r.: Dirk Peters, Jim Souren, Iris Brull, Anouk van Rooy, Tybo Erens, Tom van Laarschot, Solange Bongers, Jordy Bos, Bram Storms

Onderste rij, v.l.n.r.: Tom Mulkens, Linda Steins, Maud Rijkx, Sara van de Walle, Gigi Somers, Yanou Sormani, Remco Scheenen, Danny Wetzels, Nicky Wetzels, Femke Greven

Het huis van Judith Schoonhoven

Een tijd geleden riep Kitty Bruls, sinds 1999 weduwe van Leo Webers, mijn hulp in om uit te zoeken wie er allemaal gewoond heeft in haar huis in de Oudenboschstraat nummer 29 te Wijnandsrade. Bij een verbouwing kreeg men het vermoeden, dat het huis heel oud was. Na onderzoek maakte ondergetekende een lijst van alle bewoners, die sinds 1800 in haar huis hebben gewoond.

Tot mijn grote verbazing ontdekte ik, dat het lange tijd ook het huis was van Judith Schoonhoven, de vrouw van mijn voorvader Willem Bruls. Willem had op 8 januari 1814, bij het Waelhuys in Swier, Willem Odekerken gedood. Deze moord is door mij beschreven in Bulletin Wijnandsrade, 5de jaargang nummer 8. Op de dag van de moord is Judith exact een jaar getrouwd.

Het lijk van de varkenskoopman wordt pas op 18 februari gevonden. De moordenaar is bij de identificatie aanwezig, maar gaat eerder weg, omdat zijn vrouw moet bevallen. De volgende morgen om 4 uur wordt Leonard Bruls geboren, de opa van mijn vader. Een paar dagen later wordt Willem op het kasteel voor de eerste keer verhoord, maar in het voorjaar ontsnapt hij en zwerft anderhalf jaar door Nederland en wordt hij in Wijnandsrade niet meer gezien Toch schenkt zijn vrouw op nieuwjaarsdag 1816 het leven aan een zoon, die Martin wordt genoemd naar haar vader Martin Schoonhoven.

Op 17 augustus wordt Willem Bruls in Maastricht ter dood gebracht, wellicht door de guillotine, die in die stad nog jaren is gebruikt. Judith is dan 31 jaar en vindt werk in een winkel in Nuth. In die tijd van grote armoede moet het lot van deze weduwe wel heel zwaar zijn geweest.

In februari 1816 verkopen de zussen van de moordenaar, Therese en Gertrud, hun laatste land aan Jan Bemelmans. In hetzelfde jaar verkopen ook de neven en Catharina Bruls, kinderen van Cornelis Bruls en Catherine Emons, een huis aan hun oom Christiaan Emons. Dit huis ligt ernaast of op dezelfde plaats en moet het huis van de

ouders van Willem Bruls, Leonard Bruls en Elisabeth Wenmaeckers zijn geweest, die hier al in de Franse Tijd woonden.

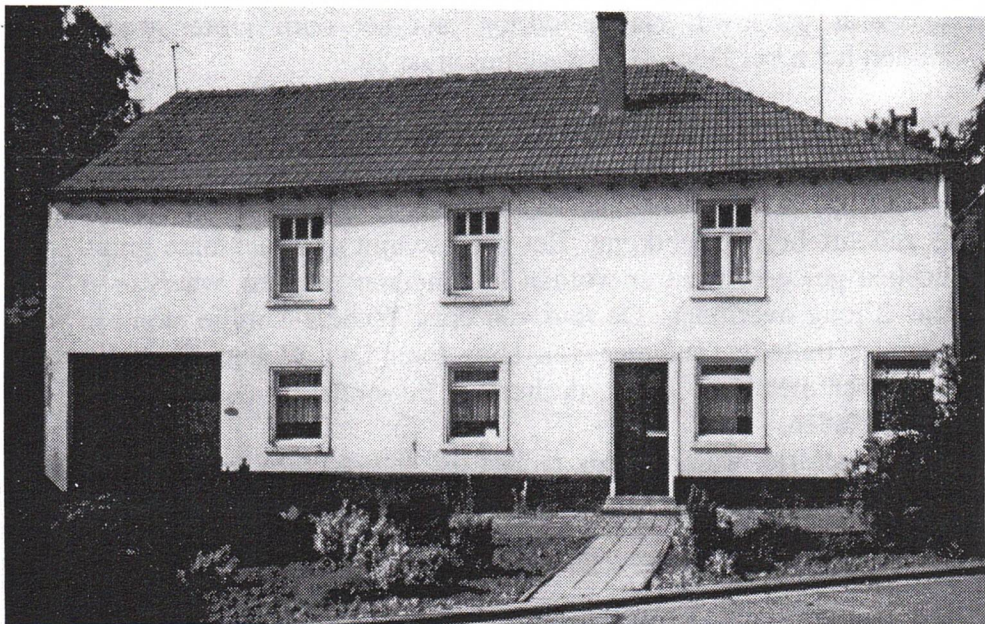
Alleen de dochter van Cornelis, Elisabeth woont er nog. Zij wil blijkbaar weg uit Wijnandsrade, omdat het ook het huis van de moordenaar is

In 1835 sterft de jongste zoon van Judith op 19-jarige leeftijd en Leonard trouwt in 1840 met Catharina Franssen uit Nuth. Het paar woont hun hele leven op Dorp nummer 23, nu Oudenboschstraat 29. In ieder geval woont Judith in 1845 bij haar zoon in. Maar het bleef waarschijnlijk haar eigen huis, want haar zoon bezat weinig. Het is wel zeker, dat zij ook in de voorkamer een café hield, om iets bij te verdienen. De smalle holleweg voerde van het Stefanus-huisje in het veld naar het dorp en de boeren konden in het eerste huis 'in gen vot' hun dorst lessen.

Links van de woning woont in 1850 Christiaan Emons (22) en rechts Anna Coenen, weduwe van Mathijs Meijs (24). De woningen zijn wellicht tegen of achter elkaar gebouwd in de enige straat, die het dorp bezit. Vlak achter de huizen rijst het veld hoog op naar het niveau van het bos. In 1854 sterft Judith op 69-jarige leeftijd in het huis van haar zoon. Het echtpaar Bruls-Franssen krijgt hier 5 kinderen: Judith, Bert, Lei, Zef en Sjeng Bruls. Hun vader Lei Bruls sterft op 47-jarige leeftijd als de jongste nog geen drie jaar is. De enige zoon van de moordenaar heeft teveel verdriet meegemaakt en zijn gezondheid was niet te best.

En weer blijft er een armlastige weduwe achter, alhoewel: ook Katrien Franssen verdient er iets bij met de herberg in de voorkamer. Haar dochter Judith trouwt later met schoenmaker Hubert Steins en woont een tijdje bij haar moeder. Zoon Lei Bruls trouwt in de Wissengracht te Hulsberg met Mie Knubben. Ook de kleindochter Anna Catharina, kind van Bert Bruls uit Aken, woont bij haar oma. Tot haar dood in 1896 wordt de weduwe steeds tapvergunning verleend in 2 vertrekken, samen 46 ca groot.

Haar zoon Sjeng Bruls, ook schoenmaker van beroep, neemt de zaak over na zijn huwelijk met Mina Linden in 1889, totdat Peter Latten in 1896 het café op Dorp A 20 gaat exploiteren. Sjeng blijft in dezelfde straat wonen en ook Hubert Steins krijgt er op A 18 een vergunning

Oudenboschstraat 29.

om alcohol te schenken. De 2 café 's worden later overgenomen door Hub Dreessen en Zef Erens.

Rond de eeuwwisseling worden in het Brulshuis 2 kinderen geboren van Hubert Joseph Sijstermans en Katherine Savelberg, die hierna naar Pruisen vertrekken

In 1907 keert Katharine Savelberg, weduwe geworden, met haar kinderen naar Wijnandsrade terug en trouwt met dienstknecht Jacob Moeglen. Jacob is in 1880 geboren in Rurfach in de Elzas. Katharina, in 1870 in Klimmen geboren, heeft reeds 4 kinderen van haar eerste man, en krijgt er van Moeglin nu nog 3 kinderen bij. In 1911 verhuist het gezin naar Heerlen. Opmerkelijk is het dat de belendende percelen onbewoond zijn. De mijnwerker Jozef Leise, in 1917 getrouwd met Anna Maria Consten uit Wijnandsrade, neemt de behuizing over. Het is niet duidelijk of de bewoners van het pand huurders of eigenaren zijn. Omdat het de enige straat in Wijnandsrade is, heet ze Dorp, maar

de huisnummers veranderen elke keer als er in de straat een nieuw huis wordt gebouwd. Na de oorlog, als het dorp groter wordt, verandert het adres Dorp 41 in Raadhuisstraat 29.

Op 23 april 1925 wordt mijnwerker Giel Webers de nieuwe bewoner. Hij heeft een jaar in Hunnecum gewoond in het huis van Diederer, na zijn huwelijk in Voerendaal met Antonette Sijstermans, die nu weer in haar geboortehuis terechtkomt. Het pand schijnt op vruchtbare grond te hebben gelegen, want er worden 12 kinderen geboren, waarvan er helaas 2 jong overlijden. De foto van deze Webers-familie stond in het vorige bulletin (nummer 31). Hun zoon Leo Webers (* 1942) trouwt later met Kitty Bruls, de huidige bewoonster, maar hij is in 1999 overleden.

Geluk en verdriet waren steeds te gast bij de bewoners van dit oude huis.

Miel Bruls

Uit de oude doos

19. Zwerversboekje Zuid-Limburg

Uitgeverij De Waelburgh uit Blaricum gaf in het begin van de vorige eeuw een reeks zogenaamde 'zwerversboekjes' uit.

Deze boekjes waren handzame wandelgidsen, die in vier talen boordevol stonden met waardevolle tips voor nieuwsgierige toeristen.

In 1928 verscheen in deze serie (voor de prijs van fl. 1,50) 'het zwerversboekje – the wanderer's book – das wanderbüchlein – le carnet du vagabond' over Zuid-Limburg.

Vele historische locaties passeren erin de revue, waaronder kasteel Wijnandsrade. Het kasteel wordt als volgt in vier talen geportretteerd.

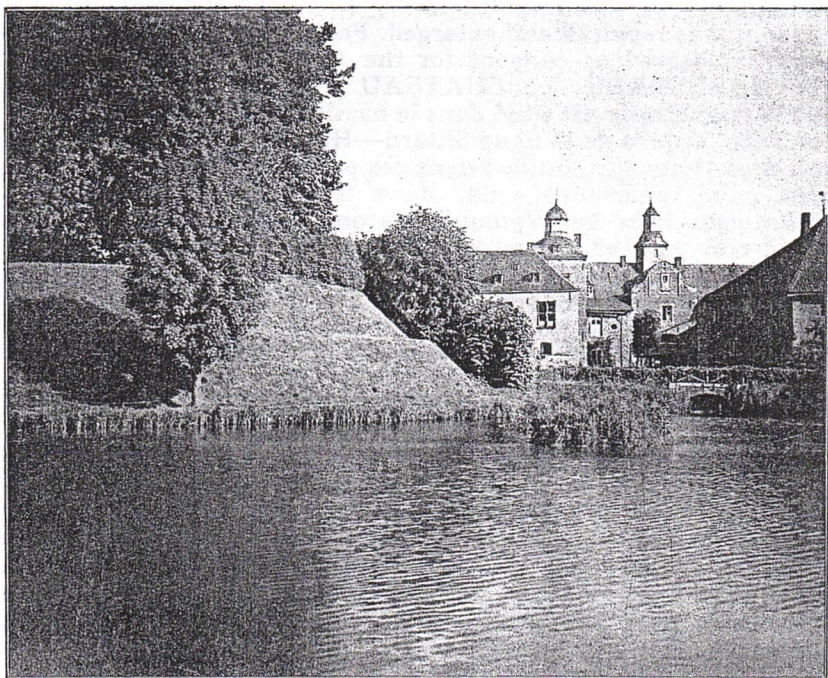

Foto: G. Cuypers (uit het archief van de heemkundevereniging).

□ WIJNANDSRADE, HET KASTEEL MET PARK. □

In het kolenbekken tusschen Hulsberg en Nuth nabij den spoorweg Sittard—Heerlen ligt het dorpje Wijnandsrade. Of-schoon het natuurschoon hier reeds geleden heeft vindt men nog veel moois ook in *Klimmen*. Bij *Wijnandsrade* het oude kasteel met park en waterpartijen, zie onze illustratie. Het tegenwoordige kasteel met de hoeve „het Hoes” genaamd, werd gesticht in 1554, in de jaren 1770—1780 werd het opgeknapt en uitgebreid. Eenigen tijd (van 1872—1917) diende het als klooster voor de Duitsche Paters Jezuïten. § WYNANDSRADE, CASTLE AND PARK. In the coal-basin between Hulsberg and Nuth near the railway Sittard—Heerlen lies the village of Wynandsrade. Though the beauty of the scenery has already suffered somewhat here and there, it is still very lovely in many places, among others of in the adjacent village *Klimmen*. Near *Wynandsrade* the old castle with park and pond, see our illustration. The present castle and the farm house belonging to it was founded in 1554, during the years 1770—1780 it was repaired and enlarged. For some time (from 1872—1917) it served as convent for the German Jesuit Fathers. § WYNANDSRADE, LE CHATEAU ET LE PARC. Le village de Wynandsrade est situé dans le bassin houiller entre Hulsberg et Nuth, auprès de la ligne Sittard—Heerlen. Quoique la nature ait déjà beaucoup souffert dans ces parages, on y trouve encore des coins charmants, e.a. dans le village tout proche de *Klimmen*. Près de *Wynandsrade* on trouve le vieux château avec son parc et ses parties d'eau (voir notre illustration). Le château actuel et la métairie qui en fait partie se nomme „het Hoes” et fut fondé en 1554; pendant les années 1770—1780, il fut réparé et agrandi. Pendant quelques années (de 1872 à 1917) il servit de cloître aux Pères Jésuites allemands. § WYNANDSRADE, SCHLOSS MIT PARK. Schon im Kohlenbecken zwischen Hulsberg und Nuth in der Nähe der Bahnlinie Sittard—Heerlen liegt das Dörfchen Wynandsrade. Obwohl die Schönheit der Natur hier schon gelitten hat, findet man noch viel Anziehendes, u.a. bei dem benachbarten Dorf *Klimmen*. Bei *Wynandsrade* das alte Schloss mit Park und Wasserpartien, siehe unsere Illustration. Das jetzige Schloss mit dem Gehöft „Het Hoes” genannt, wurde 1554 erbaut, in den Jahren 1770—1780 restauriert und ausgebreitet. Einige Zeit (von 1872—1917) diente es deutschen Jesuitenpatern als Kloster.

Aanvullingen en rectificaties

In Bulletin Wijnandsrade, nummer 31, pagina 1565 - 1568, staat een biografie van de heer Johannes Hubertus Josephus (**Jan**) **Maenen**, naar wie in ons dorp een niet onbelangrijke straat is genoemd. Zie ook Bulletin Wijnandsrade, nummer 22, pagina 1066. Wij kunnen dit nu aanvullen met enkele gegevens en met een foto van Jan Maenen.

Zijn curriculum vitae geeft de volgende opleidingen aan:

- lagere school te Meerssen tot 1910;
- rijksnormaalschool van 1910 tot 1912;
- mulo;
- maatschappelijk werk Sociale School te Sittard.

En de volgende loopbaan:

- beambte staatsmijn Wilhelmina (vanaf 1912);
- beambte hoofdkantoor N.V. Nederlandse Staatsmijnen;
- ambtenaar Raad van Arbeid te Maastricht tot 1 december 1925;
- bezoldigd beambte Limburgse R.K. Werkliedenverbond St. Joseph, district Heerlen van 1 december 1925 tot 1939;
- secretaris van dit werkliedenverbond van 1939 tot 1942;
- secretaris coöperatie 'Ons dagelijks brood' van 1942 tot 1945;
- voorzitter Katholieke Arbeiders Beweging (K.A.B.) in Limburg van 1945 tot 1963;
- lid Eerste Kamer der Staten-Generaal van 18 oktober 1955 tot 13 maart 1962;
- lid Tweede Kamer der Staten-Generaal van 13 maart 1962 tot 10 mei 1971;
- lid Eerste Kamer der Staten-Generaal van 11 mei 1971 tot 17 september 1974.

Nevenfuncties:

- lid bestuur Centrale Ziekenfonds van 1945 tot 1963;
- voorzitter bestuur Centrale Ziekenfonds van 1963 tot 1979;
- lid Mijnsraad;
- secretaris industriebank te Limburg;

- lid Raad van Commissarissen Limburgse Tramwegmaatschappij;
- lid Raad van Commissarissen Domaniale Mijnmaatschappij N.V.;
- lid Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad, circa 1967;
- redacteur weekblad K.A.B. Limburg 'Herstel en vernieuwing';
- lid Limburgse Katholieke Bond van Woningbouwverenigingen;
- lid Katholieke Ziekenhuisraad;
- lid bestuur Groene Kruis te Limburg.

Jan Maenen (foto: uit het archief van de heemkundevereniging).

In de politiek vervulde hij, naast de reeds genoemde kamerlidmaatschappen, diverse functies binnen de Rooms Katholieke Staatspartij en de Katholieke Volkspartij, zoals lidmaatschappen van het partijbestuur op provinciaal en landelijk niveau en in 1963 was hij voor de kieskring Maastricht lijstaanvoerder van de K.V.P. bij de Tweede-Kamerverkiezingen. In de Tweede Kamer was hij voorzitter van de bijzondere commissie voor het wetsvoorstel omzetting Staatsmijnen in een N.V. van mei 1963 tot maart 1966. In dat jaar was hij samen met het kamerlid Van Son woordvoerder van zijn fractie bij het debat over de mijnsluitingen in Zuid-Limburg. Hij was voorzitter van de vaste commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid van september 1963 tot 10 mei 1971.

Voor zijn vele verdiensten werd hij zesmaal onderscheiden:

- Officier in de Orde van Oranje-Nassau (1957);
- Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw (1966);
- Ridder in de Orde van St. Gregorius de Grote van het Vaticaan;
- Kerkelijke onderscheiding Pro Ecclesia et Pontifice;
- Kerkelijke onderscheiding St. Silvester;
- Ereburgerschap van de gemeente Heerlen.

Hij woonde in de jaren 1956-1974 aan de Benzenraderweg 64 te Heerlen.

Het doen rectificeren van ooit **verkeerd gespelde namen** is een langdurig en moeizaam proces. Zo is ondergetekende al jarenlang bezig het gemeentebestuur ervan te overtuigen dat de naam Pater Ebersweihlerstraat verkeerd is gespeld. Aan het eind van mijn artikel over pater Wilhelm Eberschweiler SJ in Bulletin Wijnandsrade, nummer 22, pagina 1070 en in het boek 'Wijnandsrade, de parel van Zuid-Limburg' (pagina 126) heb ik het belang van deze wijziging nogmaals beklemtoond. Mocht de pater straks zalig verklaard worden, dan staat het toch uitermate slordig als zou blijken dat men in die fout al meer dan 25 jaar volhardt. In het geboortedorp van de pater, Puttlingen (BRD), is zijn naam wel correct op het straatnaambord vermeld (foto in het boek op pagina 120). Verkeerd gespelde namen kunnen gevoelig liggen. Hoe zou de burgemeester het vinden als zijn naam voortaan, naar analogie van mevrouw Mabel Wisse Smit, zou

worden gespeld als Headly Binder Hagel (wat natuurlijk als snel kan leiden tot Headly van der Hagel. Of nog erger Headly Bin Hagel)? Een andere fout is de naam Leeuwerikker Zandvoetpad, die ik onder nummer 61.79 aantrof in de Nuthse gemeentelegger zijnde een voetpad vanaf de grens van de bebouwde kom in algemeen zuidelijke richting tot het Hellebroekervoetpad (nummer 63.29), dat vanaf de grens van de bebouwde kom Wijnandsrade in algemeen noordelijke richting loopt tot aan het Leeuwerikker Zandvoetpad. Aangezien na ambtelijke inspectie gebleken was dat beide wegen niet meer in het veld aanwezig waren, heeft men enkele jaren geleden besloten het Leeuwerikker Zandvoetpad toch in de Legger te handhaven en het Hellebroekervoetpad, dat immers in het verlengde daarvan gelegen heeft, voortaan ook zo te noemen. Nu heb ik dat pad, dat liep van de Eijkenderweg - nabij het bedrijf Brassé - tot de Lieverkenszandweg (in de legger nummer 63.28, ongeveer ter hoogte van de huurhuizen van de Zinkenstraat), ook zelf wel eens belopen, maar wel met klei aan de schoenen. Vreemd dat dit voetpad dat op grondgebied van de voormalige gemeente Nuth lag, uitkwam in de Lieverkenzandweg, net zoals het nagenoeg parallel lopende voetpad Nuthervoetpad (vanaf de Boschweg ter hoogte van de Kennedylaan naar de Lieverkenszandweg, ter hoogte van de oorspronkelijk laatste huizen van de Drummenstraat). De naam van dat voetpad kwam van de eeuwenoude kadastrale benaming 'Leeuwerickensanc' en is in de volksmond verbasterd tot Lieverker(s)sandweg. Owee, er is in de verste verte geen zand te bekennen! De spelling is enkele jaren geleden gemoderniseerd en versterkt daarmee de valse suggestie nog eens. Over het voortbestaan van dat voetpad is overigens geen discussie, behalve dat er begin dit jaar een kiezellaag in is aangebracht die het voor oudere voetgangers gevaarlijker maakt om gebruik van het pad te maken. Veel honden en hun eigenaren maken er nog wel gebruik van. En te brede landbouwtractoren. Het is de vraag wat er van die voetpaden ten noorden van de Lieverkenszandweg terechtkomt (terecht is gekomen) nu het agrarisch areaal dat zij ontsloten grotendeels is bestemd voor recreatieve doeleinden (voetbalveld en hockeyveld). Van onttrekking van het openbaar karakter van de paden c.q. opheffing is naar mijn weten geen publicatie gedaan. Maar die zou ongetwijfeld weer discussies hebben doen opwaaien, bijvoorbeeld over welke leeuwerik nu bedoeld is: de

boomleeuwerik of de Veldleeuwerik of zijn beide in geen velden of wegen meer te bekennen? Zelf – ofschoon geen ornitholoog - houd ik het op de Veldleeuwerik, omdat deze oktobertrekvogel tussen Voerendaal en Beek op mooie ochtenden zonder bewolking, vaak vliegend in groepen van 100 of meer kan (kon) worden waargenomen. De boomleeuwerik vliegt doorgaans in groepjes van 5 soortgenoten en dan ligt het minder voor de hand het vogelengezang ervan vast te leggen in een streekbenaming.

Enkele jaren geleden maakte ik een foto nabij het Sjteaveshuuske van het straatnaambord, dat weer eens door onbekenden tot doelwit van hun ongebreidelde fantasie was gemaakt. Ik heb er een klein cryptisch gedichtje bij gemaakt:

Foto: Jack Jetten.

liever liep ik door
het rulle zomerzand
zachtgebrand door
heet en droog weer
afgelegen
verboden
voor verkeer
in de lommerrijke
schaduw der bomen
waar werkende boeren
zijn uitgezond

Ons bulletin wordt goed gelezen. Dat blijkt elke keer weer uit de vele reacties na het verschijnen van een nieuwe editie. Dat blijkt nog meer als er een onjuistheid instaat. Na de uitgave van het vorige bulletin werden wij dan ook overstelpt met reacties naar aanleiding van een hilarische typefout in de kroniek van 2002: *‘De landinrichtingcommissie Centraal Plateau heeft op een viertal plaatsen op het grondgebied van de gemeente Nuth regenwaterbuffels aangelegd, waaronder in Wijnandsrade achter de Vinkerweide’*. Iedereen kan weer rustig gaan slapen. De landinrichtingcommissie heeft geen waterbuffels maar **waterbuffers** aangelegd.

Jack Jetten

Limburgse volkswijsheden,

Deel 4

Met dank aan Jo Luyten volgt hierna een tiental spreuken en gezegden (met een geactualiseerde uitleg van de betekenis daarvan), opgetekend uit de mond van zijn moeder Tina (Hubertina) Luijten – Daemen (op 13 maart 1906 geboren in Cadier en Keer en op 26 oktober 1999 overleden in Gulpen).

*

In inne duustere busch is ut good samelaope.
In moeilijke tijden heb je elkaar nodig.

*

Es-te neet wits wos-te nao toe wils, dan kins te aoch neet verdwaale.
Als je niks onderneemt, zul je ook niets bereiken.

*

Mit houwe huits te inne duuvel droet en veer angere d'r in.
Met slaan bereik je het tegenovergestelde van wat je beoogt en maak je het alleen maar erger.

*

Wie ouwer d'r bok, wie sjtiever 't heur.
Een stijfkop krijgt met het stijgen der jaren alleen nog maar een dikkere nek.

*

Inne sjlechte daag is nog gein sjlecht laeve.
Naast periodes van tegenslag zijn er ook betere tijden.

*

Nao de sjaerder kump de vertaerder.
Spaarzame ouders krijgen vrijgevege kinderen.

*

'n Kort gebed en 'n lang braodwoësj.
Zonder inspanning veel willen binnenhalen.

*

Oet mooders döppe is 't good sjöppe.
Het is gemakkelijk van anderen te profiteren.

*

Es de daag lenge, geit d'r winter sjtrenge.
Als de dagen gaan lengen, wordt de winter kouder (vanaf
Driekoningen, op 6 januari).

*

Geliek hubs se, mer schwiege zuls se.
Iemand die tegen beter weten in zijn zin doordrijft.

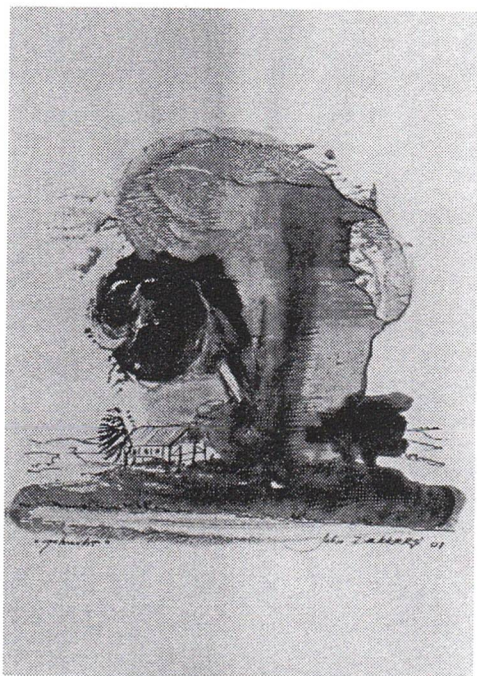
Selectie en bewerking Wiel Oehlen

De gordijnen sluiten de nacht buiten.
De wind voert bokkenrijders aan.

Zij slaan met hun stokken
op de ramen en beneden
rammelen zij aan de voordeur.
De bliksem schildert
dravende paarden op het behang.
De donder jaagt hen over de horizon.
Buiten rukt een oude waakhond
aan een ketting.

Morgenvroeg schijnt de zon
en gaan de kinderen juichend naar school.

Wiel Oehlen

John Dekkers
1633

Heemkundevereniging Vrienden van Wijnandsrade

Opgericht op 22 december 1981 als de stichting Vrienden van Wijnandsrade
Sinds 1994 notarieel vastgelegd als een heemkundevereniging.

Vergeten uw jaarlijkse contributie over te maken? Ons rekeningnummer
voor contributie en donaties is: 13.77.36.371, ten name van
heemkundevereniging Vrienden van Wijnandsrade, Swier 39, 6363 CK
Wijnandsrade.

Dagelijks bestuur

Voorzitter	Jan Jansen (045 - 524 26 96)
Vice-voorzitter	Math Marell (045 - 524 17 05)
Secretaris	Wiel Oehlen (045 - 524 48 98) e-mail: w.oehlen@planet.nl
Tweede secretaris	Jack Jetten (045 - 524 11 35)
Penningmeester	Henk van Malkenhorst (045 - 524 23 44)
Ledenadministratie	Zef Meessen (045 - 524 35 79)

Algemeen bestuur

Thei Bindels (045 - 524 30 08)
Tonie Bloebaum-Habets (045 - 524 41 32)
Arnold de Haas (045 - 524 43 72)
Tiny Kickken-Senden (045 - 524 33 14)
Ria Marell (045 - 5245167)
Theo Opfergelt (045 - 524 17 18)
Jan van der Zee (045 - 524 43 00)

Ere-voorzitter

F.H.C. Cortenraad, oud-burgemeester van Wijnandsrade

Ere-leden

E.F.M. Coenen-Vaessen, oud-burgemeester van Nuth
S. Cox, oud-burgemeester van Nuth
(+) F. Erens, schrijver (Catsop – Elsloo)
Z. Marell (Treebeek)
J. en A. Pijls-Emonds (Puth – Schinnen)
Mr. C.G.J. Rutten, oud-burgemeester van Nuth
(+) C.J.M. Snijders, oud-burgemeester van Wijnandsrade
A.J.M.G. Teheux, oud-burgemeester van Wijnandsrade

**De Bestuursleden en Redactieleden van de Heemkundevereniging
wensen alle Vrienden van Wijnandsrade
PRETTIGE KERSTDAGEN EN EEN VOORSPOEDIG 2004!**